

WASON
AP 215
T924 +

60

tuổi ngọc

tuần báo của tuổi vừa lớn

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA TUỔI VỪA LỚN

CHỦ NHIỆM : DUYÊN ANH VŨ MỘNG LONG
CHỦ BÚT : ĐINH TIẾN LUYỆN
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN
TRỊ SỰ : PHẠM ĐÌNH THỐNG

VĂN

những màu thuốc lá
vĩnh biệt hải dương
hạt nhãn mùa hè
như ngày xa xưa
xa như dĩ vãng
tháng sáu mùa thi
những ngày học thi
từ mùa thi cũ
nhìn lại những năm học cũ
mùa thi và nước mắt của em
mùa thi xưa
một lần đi thi
chiều đi lên đồi thông

MUỜNG MÁN
TRẦN LÊ
LĂNG THÁNH
TÔN NỮ THU DUNG
TRẦN THU NGUYỄN
QUỲNH TRÂM
PENSÉE
CHIM VIỆT
LÊ DU NGỌC
LÊ NGỌC THU
HẢI CHÂU
TRÂM THỊ ĐỀ THƯƠNG
HẢI BÌNH

THƠ

tôn nữ hoài my — thúy quỳnh — đỗ mỹ loan — phạm
khánh vũ — tổng giao tiên — nguyễn hồng giang — thụy
khanh — nguyễn hoài mỹ — nguyễn thương hoài — nguyễn
ngọc vân — dã tràng — nắng hạ

TRUYỆN DÀI

mùa áo vàng
tình mộng
vương cổ hạc

TỪ KẾ TƯỜNG
HOÀNG HẢI THỦY
ĐINH TIẾN LUYỆN

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời
chạp phở
biết một biết mười
bệnh mới lớn
tuổi ngọc và bạn ngọc

TÒA SOẠN VÀ BAN NGỌC
KIẾN VÀNG
NGUYỄN THỂ
NGUYỄN TUẤN ANH
DUYÊN ANH

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão — Saigon Đ.T. : 23.595
BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBT NGÀY 24-4-1971

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

có một chút thay đổi

Tuổi Ngọc có hẹn với bạn ngọc sau số Đệ Nhất Chu Niên, sau cuộc Phỏng vấn Nuôi dưỡng là sẽ có một vài thay đổi. Điều đó Tuổi Ngọc chưa thực hiện ngay được mà phải hẹn lại tới số 62, sự thay đổi hẳn không rục rở lắm nhưng bắt buộc phải có. Tuổi Ngọc không muốn đưa bạn ngọc vào một bàn ăn quen thuộc với những món ăn quen thuộc mãi, hàng tuần, đã 60 lần. Dù món ăn có ngon miệng cách mấy, ngon mắt cách mấy, Tuổi Ngọc vẫn thích đổi « mơ-nuy » một chút, không thay đổi hẳn món ăn thì ít ra cũng thay đổi cách trình bày món ăn. Trong cuộc Phỏng vấn Nuôi dưỡng bạn ngọc đã ưu ái Tuổi Ngọc quá nên nhẹ lời trách móc, điều mà TN thích được nghe hơn là những lời khen tặng, Tuổi Ngọc vẫn nhận thấy nhiều khuyết điểm về mình cần được sửa đổi. Và có cả những thay đổi ngoài ý muốn của tòa soạn, đó là sự ra đi của người (tự nhận mình là) « thư ký hạng nhẹ » Từ Kế Tường. Từ số này Từ Kế Tường không còn tên trên « măng sét » Tuổi Ngọc nữa, đó là sự chọn lựa của Tường và tòa soạn vui vẻ chấp thuận. Có thể là Tường đã chọn được một lối đi thành thang hơn chẳng, Tuổi Ngọc sẵn sàng tiễn Tường đi, cũng như sẵn sàng mở cửa đợi Tường trở lại nếu Tường muốn. Dù từ số này Từ Kế Tường không còn ngồi thường xuyên ở tòa soạn nữa, nhưng tác giả Mùa Áo Vàng vẫn tiếp tục viết cho đến đoạn kết. Mọi nhiệm vụ khác với Tuổi Ngọc của T.K.T. đã chấm dứt, vậy mọi liên lạc của bạn ngọc xin miễn đề tên T.K.T. ở địa chỉ Tuổi Ngọc. Hẹn bạn ở số sau và số sau nữa, Tuổi Ngọc sẽ tiếp tục có những thay đổi.

quê hương, 18 năm xa cách

Năm ngoái, số báo phát hành vào giữa tháng 7, Tuổi Ngọc có bài của Duyên Anh « thương nhớ quê hương mười bảy năm xa cách ». Năm nay, cũng vào dịp này, tòa soạn Tuổi Ngọc định làm một số đặc biệt về Thương Nhớ Quê Hương mười tám năm xa cách nhưng không sửa soạn kịp, với lại, còn để dành cho số Mùa Thi mà Tuổi Ngọc nhận thấy còn phải « vớt » nhiều bài ở số trước. Viết về quê hương như ta làm công việc thất bại sợi chỉ, vì mỗi người xa quê hương đều có một sợi chỉ buộc vào chân, dù đi xa cách mấy, lâu bao nhiêu thì sợi chỉ ấy vẫn còn vướng nơi chân ta và nhắc nhở ta nhớ tới quê hương hện ngày trở về thăm lại. Quê hương đã mười tám năm xa cách. Quê hương ngày từ già tôi còn thơ dại, chỉ mơ hồ vài hình ảnh của con đường làng, cây gạo ở ngã ba với những chùm hoa đỏ ối, bờ ao cỏ mọc um tùm ngày lễ đẹo theo mẹ chạy loạn trở về. Quê hương chỉ còn lại trong trí tưởng và những

xót xa. Ôi những con đường của quê hương, những con đường ngày xưa mang tôi mẹ đã đi, những con đường cực nhọc mà mồ hôi thầy tôi đã vương xuống. Tôi thêm được về, ngỡ ngàng, khi sợi chỉ buộc nơi chân tôi chùng lại, tôi thêm được đi lại trên những lối đi ngày xưa của quê hương, đi bằng đôi chân trần gót nẻ để cho bùn quấn vào những kẽ chân, rồi buông thông hai chân đong đưa dưới nước ao nhà tôi. Và tôi khóc. Tôi đã không có nhiều về hình ảnh quê hương tôi để kể, để thương nhớ. Ở Tuổi Ngọc số này có bài của ông Trần Lê, Vĩnh Biệt Hải Dương, ngồi lại tuổi già 52 để nhìn về một thời của mình, của quê hương, với nỗi nhớ thương quê hương cũ, nó gặm nhấm, nó day dứt tâm hồn mình mãi, dành phải giải bày nó hết lên mặt giấy. Ông viết cho Duyên Anh hai tờ thư cảm động lắm. Và đã làm tôi cảm động. (Đ.T.L.)

sinh hoạt văn nghệ báo chí xuất bản

Trong những ngày qua do ảnh hưởng chiến cuộc dữ dội khắp nơi, các hoạt động văn học nghệ thuật cũng bị tụt dốc. Một số các tạp chí văn nghệ phải đình bản và một số khác đang sống ngắc ngoải. Sau tất, tạp chí Văn Đền ra được một số rồi bị tịch thu nên tự đình bản. Gần đây, Tuần báo Khởi Hành — một tờ báo tuy mang tiếng là của Hội Văn Nghệ Sĩ Quân Đội nhưng đặt nặng vấn đề sáng tác, phê bình văn học nghệ thuật và đăng bài của mọi khuynh hướng — cũng tự đình bản vì lý do báo không phát hành được ra Trung

Cần ghi nhận ở đây là đa số các tạp chí văn học nghệ thuật được tiêu thụ ở miền Trung và Sài Gòn. Trong khi đó, các nhật báo, do nhu cầu tin tức chiến sự, số phát hành được tăng lên. Và có một số nhật báo mới trình làng. Thêm một điều cần ghi nhận nữa là, để chạy đua với nhau các nhật báo lần lượt cho in offset. Có phải là một điểm đáng mừng cho kỹ nghệ ấn loát ở đây? Về phía các nhà xuất bản thì có sự trời sập đáng kể. Nhà Nguồn Sáng và An Tiêm cùng lúc tung ra thị trường sách báo một quyển sách dày cộm. Đó là quyển « Anh em nhà Karamazov » của Dostoevski. Nhà Nguồn Sáng với bản dịch của Vũ Đình Lưu và lời giới thiệu của Nguyễn Hữu Hiệu (cả hai đều là hai dịch giả quen thuộc và uy tín). Quyển sách trọn bộ ngót 900 trang chữ nhỏ! Nhà An Tiêm thì mới cho in quyển I ngót 500 trang với bản dịch của Trương Đình Cử. Giới độc giả lấy làm ái ngại cho sự việc có thể đưa đến lỗ lã của hai nhà xuất bản nói trên, nhất là trong giai đoạn kinh tế khó khăn này, bỏ trên ngàn bạc mua quyển sách cũng đau lắm, dù là sách của Dostoevski đi nữa! Cùng lúc với sự xuất hiện các tác phẩm lớn của các nhà xuất bản lớn, có một hoạt động xuất bản âm thầm, nhưng nhiều nhiệt thành rất đáng khuyến khích. Đó là việc làm của cơ sở xuất bản và phát hành Tiếng Việt do Nguyễn Minh chủ trương. Từ ngày tờ Ý Thức chết đi, Nguyễn Minh xoay qua làm xuất bản. Cơ sở Tiếng Việt vừa được ra đời. Được biết Tiếng Việt sẽ lần lượt cho ra mắt các tác phẩm dành cho mọi lứa tuổi trong 3 tủ sách, gồm :

— Tủ sách Hoa Niên, những sách hồng dành cho trẻ em. Tác phẩm đã được xuất hiện trong tủ sách này là Cậu Bé Gỗ do Châu Lang phóng tác theo Pinocchio của Collodi. Sách in toàn offset, khổ nhỏ kèm theo minh họa nguyên bản rất trang nhã. Theo đà này Tủ sách Hoa Niên có rất nhiều triển vọng cạnh tranh với các nhà xuất bản sách tuổi thơ như Tuổi Hoa, Trăm Hoa...

— Tủ sách Thời Xanh (dành cho lứa tuổi 16).

— Loại sách bỏ túi dành cho người lớn gồm có phần sáng tác, dịch thuật và nghiên cứu. Tác phẩm đầu tiên trong loại sách này là cuốn Ngọn Cỏ Ngậm Ngùi của Trần Hoài Thư, tác giả cuốn Những Vì Sao Vĩnh Biệt và là tác giả rất quen thuộc trên hầu hết các tạp chí Văn học Nghệ thuật ở Saigon.

Trong lúc tình trạng kinh tế khó khăn và chiến cuộc lan rộng như thế mà cơ sở Tiếng Việt dám « làm liều » như thế kể đang khen lắm. Dĩ nhiên nhà xuất bản cũng moag đợi một sự ủng hộ từ phía các bậc phụ huynh muốn chọn sách tốt cho con cái đọc. Chúng ta có quyền hy vọng một tình trạng tốt đẹp hơn cho sinh hoạt văn nghệ báo chí, xuất bản. Nhất là sách báo tuổi thơ hiện đang bị đe dọa bởi nạn con buôn văn nghệ đầu độc tuổi trẻ (P.Đ.T.)

lại trở về dưới mái trường xưa

Quyết định bãi bỏ lệnh động viên lớp tuổi 17 và 39 — 43 được coi như một quyết định sáng suốt và là một điểm son. Nếu mà lớp tuổi 39 — 43

nhập ngũ hết, không biết tình trạng kinh tế và xã hội hiện đang tầm tới này sẽ đi đến đâu nữa. Dầu sao sự ở lại của lớp tuổi 39 - 43 là một việc đáng quý, cho gia đình và quốc gia. Và đặc biệt lớp tuổi 17 năm nay lên lớp 11 lại được tiếp tục học. Chắc sẽ có một sự cảm động ghê lắm khi những người trẻ tưởng sẽ xa mái trường thân yêu lại trở về dưới mái trường xưa. Tuy nhiên cũng phải ghi nhận có một sự hao hụt và thiệt hại từ khi ban hành lệnh tổng động viên các lớp tuổi kể trên đến khi hủy bỏ. Hao hụt thiệt hại về tiền bạc, về sinh hoạt kinh tế và tinh thần các gia đình có thân nhân ở trong hạng tuổi có phần uể oải và sứt lụi. Bây giờ là giữa mùa thi. Kỳ thi tú tài II đợt đầu đã qua. Kỳ thi tú tài I khóa cuối cũng sắp đến. Các trường trung học tư đã khai giảng rải rác thì sự trở lại mái trường của các học sinh 17 tuổi lại càng có ý nghĩa và cảm động hơn. Số này Tuổi Ngọc vẫn còn mùa thi, với nhiều bài vở thom mùi học trò, đầy ắp kỷ niệm, hân hoan chào đón các bạn. *Ôi tất cả mùa xuân trong mùa hạ, bạn nhỉ? (Phạm Định)*

tạm gác

Vi cần chỗ để đăng những bài khác nên vào giờ chót loạt bài « LÂM VĂN NGHỆ » phải gác lại một kỳ, thành thật cáo lỗi cùng bạn ngọc và xin hẹn tiếp tục vào số tới.

T. N.

giới thiệu sách báo mới trong tuần

Tòa soạn Tuổi Ngọc vừa nhận được những sách báo sau đây do các tác giả và nhà xuất bản gửi tặng:

— TẬP SAN TRIẾT HỌC, số mùa hạ 72. Tạp chí Triết học đầu tiên bằng Việt ngữ. Giai đoạn đầu Tập san xuất bản không định kỳ. Chủ nhiệm Trần Thanh Lữ và Nguyên Sa chủ biên. Số ra mắt mùa hạ 1972 với bài vở của Nguyễn Đa, Lâm Ngọc Huỳnh, Thiên Thụy, Trần Đỗ Dũng, Jean Wahl, Nguyên Sa... giá 100 đồng. Thư từ bài vở liên lạc 322 Phan Thanh Giản Saigon

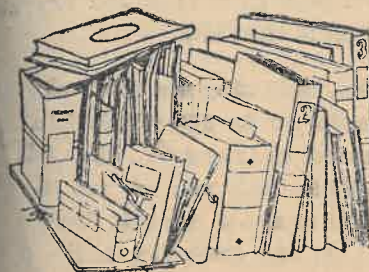
— YÊU DẤU, tập thơ thứ hai của Phạm Kim, do Hồng Lĩnh xuất bản trong tủ sách Nhân Loại Mới. Bia Nguyễn Khai, bìa Trần Tuấn Kiệt, sách dày 40 trang, giá 100 đồng

— SÔNG ĐÀ, tác phẩm thứ sáu của Trần Châu Hồ là một truyện dài. Sách do Mây Hồng xuất bản. Tác giả gửi tặng. Sách dày 270 trang, giá 270 đồng

— Ở MỘT NƠI AI CŨNG QUEN NHAU, tập truyện thứ hai của Hoàng Ngọc Tuấn, Tác giả cuốn Hình Như Là Tình Yêu Quê Sơn xuất bản tác giả gửi tặng. Sách dày 146 trang, bìa offset. do Hoàng Xuân Sơn trình bày, giá 160 đồng.

Đây là những nhạc khúc, những bài thơ được trình tấu bằng vào xuôi, những tiếng cười điệu hát, giọt lệ hân hoan của một thời tuổi trẻ chân thực... Tác phẩm dành cho những tâm hồn thơ đại.

Tuổi Ngọc chân thành cảm ơn người tặng sách và ân cần giới thiệu cùng bạn ngọc.

một lần đi thi trầm thị đế thương

Còn mấy ngày nữa là đã đi thi. Đi thi, tiếng nói như những nhát búa gõ mạnh vào đầu óc, làm thảng học trò 17 tuổi hoảng sợ. Biết bao ngày tháng trôi qua, học hành chẳng ra gì, đợi đến lúc ngày thi đứng bên cạnh mình rồi mới chúm mũi mà học, học đến phát sốt, học đến điên người, học đến hoa mắt, mờ tai. Hình ảnh của tôi đó, hình ảnh năm nào ôm cặp sách đi thi tú tài, lơ ngơ, lơ ngơ, chữ nghĩa chưa thuần thục đã đến ngày ứng thi. Bình thường, tôi là thằng lý lợm, ít biết sợ bất cứ chuyện gì, cả trong lãnh vực đáng sợ là lãnh vực tình yêu, chẳng thể mà từ đầu năm đệ Nhị, tôi hiên ngang gửi những bức thư tình cho An, gửi thư không chút e dè, dè dè rồi chúng tôi thân thiết với nhau. Cúp của một vài giờ học, đi chơi rong ngoài đường, cả tôi và An đều phí đi bao nhiêu là ngày giờ vàng ngọc. Tôi cứ tỉnh bơ, mặc dù lúc nào cũng nghe thầy cô nhắc nhở bên tai rằng năm thi đấy, đừng đi chơi nhiều, rủi ro trượt vô chuỗi thi chết. Có những đứa bạn tôi khô hài thêm rằng con trai mà rớt thi đi Đại học Quang Trung, ắc ê cho gấp, còn con gái thi đành « lỡ bước sang ngang » cho xong đời. Lúc chưa thi thì còn khô hài được, chớ lúc thi đến nơi rồi thì chẳng đứa nào còn thấy mặt đứa nào mà chỉ thấy quanh mình toàn là Sử Địa, Lý Hóa, Vạn Vật ám ảnh đầu óc. Riêng tôi, sắp đến ngày thi thì đóng cửa phòng, học ngổn ngầu như ma đuổi, học như điên loạn cả đầu óc, có lẽ mặt mũi tôi xanh xao, đầu tóc tôi bù xù trông ghê gớm nên mẹ tôi cứ xuyt xoa và vội vàng mua đồ về tắm gội. Mãi rồi tôi chẳng dám soi gương để nhìn mặt mũi của mình, nhờ chỉ thấy hình ảnh một con ma đối diện ra trong gương mà thôi. Cả An cũng vậy, có lẽ lo học lắm (!) nên không đến nhà tôi và tôi cũng chả có thì giờ để mò đến nhà nàng, đến bây giờ tôi mới tiếc những ngày đi chơi lang bang, giá như tôi chịu khó học hành cho đàng hoàng đều đặn thì bây giờ đâu có làm vào tình trạng là cứ cầm quyền vạn vật đọc lầm nhầm vài dòng thì tìm lại buốt lên bèn nhớ

đến cả đồng Lý Hóa đang chờ, vừa cầm bài Lý Hóa lên đọc thì bụng chợt thót lại, nhớ ra Sứ Địa cả mấy chồng, Quốc Văn cả quyển vở. Rồi thì tôi lại cho Nguyễn Khuyến giao duyên với gương phẳng, những bó mợc, bó su be lại cho chơi cả với Đạo hàm, Lượng giác rối tung lên. Đến ngày lấy phiếu báo danh, lên trường nhìn bạn bè, đứa nào cũng xanh xao vàng vọt, nói không ra hơi, đứng không muốn vững thật là thê thảm.

Và dù muốn dù không ngày thi cũng đến, buổi sáng mẹ tôi đã cần thận bắt ăn ly chè đậu xanh to tướng theo lời mẹ thì cứ ăn đậu sẽ đậu liền. Lúc đó, tôi lại thấy mẹ có lý và cố gắng nuốt cho trôi cả ly chè để... đậu! Đến lúc này thì đã quá sợ hãi và mất tinh thần tôi bèn phải van vái sao cho đậu được là ăn chay một tháng. Những ngày thi trôi qua, bài làm thật thương, chỉ làng nhàng thôi. Toán bỏ vài câu, Lý Hóa bỏ vài câu, Quốc Văn thì làm thiếu, Văn Vật tương đối khá, còn Sứ Địa tha hồ đánh a, b, c, d loạn đả. Tôi cứ định thi xong sẽ tha hồ đi chơi cho sướng, nhưng mà những ngày chờ đợi kết quả sao mà dài thê thảm, tôi cứ trùm mền nằm nhà, chán rồi tung mền lại bàn tính điếm, rồi lại âu sầu lo lắng. Cả An cũng thế, 2 hai chúng tôi đồng hội đồng thuyền, riêng An là con gái nên hay khóc làm tôi phát cáu. Tôi cũng lo sợ ghê lắm chứ, nhớ mà tôi rớt, chao ơi! tôi nhắm nghiền mắt không dám nghĩ tiếp đến lúc tỉnh tôi và An tan vỡ, tôi vào Quang Trung, An sẽ tiếp tục học nếu An đậu, và sẽ lấy chồng nếu An rớt. Nghĩ đến lúc An lấy chồng tôi đâm oán Bộ Giáo Dục quá, sinh ra thi cử làm chi cho nhiều người sau mùa thi bèn xếp bút nghiên « cất bước sang ngang » và làm bao mỗi tình dang dở. Riêng An, nếu nàng lấy chồng thì sẽ yên đời, còn tôi, vào Quang Trung rồi đi Trung Sĩ, cuộc đời kể như đã hết bởi vì đi lính rồi còn tính chi chuyện học hành. Nghĩ mãi rồi sinh ra ốm nặng, tôi nằm liệt giường cho đến hôm có kết quả, tôi biết có kết quả, cố gắng lễ đến trường mà không nổi, đành phải ở nhà chờ An đến, giây phút chờ đợi dài quá, tôi như người ngồi phải lửa, cứ nhấp nha nhấp nhồm trên giường mặc dù rằng tôi mệt muốn đứt hơi. Đến khi nghe tiếng giầy của An vang lên dưới nhà, tôi điếng cả người, tay chân bủn rủn bám chặt lấy thành giường, hơi thở như đứt quãng, nghẹn nghẹn mãi tới khi nghe tiếng An nói với mẹ tôi một cách run rẩy, Bác ơi, đỡ rồi, tôi mới thở phào nhẹ nhõm. An còn đứng nói chuyện với mẹ tôi một lát, lúc này tôi mới nghĩ rằng An nói đỡ rồi mà ai đỡ mới được, tôi hay An? Thế là tôi lại lo sợ phập phồng. Đến lúc An xuất hiện ở thang lầu, vẫy tôi và cười, đỡ rồi, cả hai đứa hết, đỡ hết rồi. Tự nhiên tôi tung chăn đứng bật dậy, cứ như là bách bệnh tiêu tán, vạn bệnh tiêu trừ, chả còn bệnh hoạn gì nữa. An cho biết cả hai đứa đều đỡ thứ, hạng bét trong tất cả. Sợ tôi buồn An cứ xuyết xoa, bét thì bét chứ có nhiều người thêm được dính vào bảng vàng như mình mà có được đâu. Riêng tôi, tôi chỉ muốn hét to lên rằng « Quang Trung ơi, chào mi, hẹn một ngày nào xa xôi lắm ».

Xong màn xem kết quả thi đỗ, tôi và An mở tiệc ăn khao, đi chơi đi chơi. Mãi đến lúc mẹ tôi nhắc đến một tháng ăn chay tôi mới nhớ ra, thời chết mất, ăn chay một tháng thì có khác nào đi tu đâu, tôi đâm ra trách mình sao

nồng nổi, vái chi đến một tháng ăn làm sao nổi đây. Mẹ tôi biết vậy nên cố gắng mua rau đậu về làm nhiều món ăn chay lạ miệng. Nhưng cho dù có thay đổi bao nhiêu thì tôi chỉ ăn được một tuần là ngán ngẩm, cứ chỉ toàn là đậu hũ mà thôi. Mẹ tôi thấy tội nghiệp nên van vái đề xin ăn chay thay tôi 3 tuần. Đấy, mẹ tôi chịu khó với tôi như thế đấy, nghĩ mà thương mẹ quá, nhưng bù lại mẹ cũng đã hạnh diện nhờ tôi, đi đến đâu mẹ cũng được khen tốt phước, có con chăm học, thi đậu đỗ đấy, và tôi được đem ra làm gương cho những đứa bé nào biếng học trong họ hàng nhà tôi. Mà có ai biết rằng, chính tôi đây cũng phải học đến cả người, giải gì đau.

Mãi cho đến bây giờ, đã vào đại học, sao mỗi khi nghe đến bốn tiếng « Thi Tú Tài » là tôi rợn người. « Thi ơi là thi sinh mi làm chi? » Câu hát của một tác giả thật là ý nhị, mùa thi thường đúng mùa mưa nên mùa thi cũng chính là mùa nước mắt học trò.

để nhớ
lúc huệ về
mai việt

*đến bằng chuyến xe ngày êm ái nhất
người ghé thăm ta giữa phút bất ngờ
trên khung cửa võ tan chùm bạch nhật
ta thần thờ như một kẻ trong mơ*

*người về giữa những ngày mưa trở lại
nước ngập con đường xưa tự buổi nào
áo người có thấm run trời gió bão
sao có hồn ta đây nổi xôn xao*

*trăm năm cũng mộng vira bàn tay nhỏ
mà bao ngày bụi nhỏ rơi trên vai
thời gian vẫn mịt mùng trong cõi lạ
chợt thấy xa rồi nào đâu có hay*

*người về đó trên bậc thềm năm cũ
mà giàn hoa từ đó đã phai bóng
ta vẫn ngỡ mới đây vira chớm nụ
ở lòng ta trăm đóa rất thơm nồng*

*người lâu quá không về thăm phan thiết
tướng đất trời xoay ngày tháng thêm xa
căn nhà nhờ bao năm rồi có biết
kịp trở về vườn cũ vẫn còn hoa*

*mây nào bay gió nào đưa trời nổi
mái tóc người cùng bụi nhỏ pha sương
đôi tà áo chạnh lòng ta quá đổi
nghe một mùa chim gọi rất đau thương*

Vĩnh biệt hải dương

TRẦN LÊ

Người thanh niên ấy đã trở về khung cảnh cũ, phố Đông Kiều, tỉnh Hải Dương... Than ôi, đó cũng là niềm ao ước triền miên của ông già hơn năm chục tuổi, mà càng lớn tuổi bao nhiêu, ông càng da diết nhớ lại những kỷ niệm xa xưa, tưởng lại cái Tỉnh Đông bé nhỏ của mình. Năm 21 tuổi, chàng đời nó đề vào Nam, cũng tưởng chỉ tạm xa nó một vài năm để đi chơi, đi du lịch cho biết, cho thỏa chí tang bồng rồi sẽ trở lại. Ai ngờ đâu, chàng xa nó luôn, vĩnh viễn xa nó, để cho lòng không biết bao thương nhớ nó, nhất là càng trở về già, thì lòng nhớ nhung thương tiếc cái Tỉnh Đông bé nhỏ đó càng tăng thêm, tới đời mà trong những đêm mưa gió sùi sùi ở miền Nam, trần trọc không ngủ được, chàng đã ứa lệ khóc thầm không biết bao lần, vì nhớ vì thương từng viên gạch, từng đường phố của cái tỉnh Hải Dương xứ Bắc Kỳ, rất gần và rất xa đó.

Cuối năm 1941, chàng và nàng, cưới nhau được sáu tháng, đương thời kỳ trăng mật thâm thiết, đời bỏ Hải Dương đề vào Nam. Chàng còn nhớ rõ hình ảnh, tưởng chừng như mới ngày nào, ngày hôm qua hay hôm kia gì đó. Ba giờ chiều ngày 6 tháng 11 năm 1941, chàng và nàng ngồi xe kéo ra ga Hải Dương trong bụng vui sướng như mở cờ, đầy hy vọng, đầy tưởng tượng của cuộc du lịch. Xe chạy qua các đường phố tỉnh Hải Dương, Tỉnh lỵ vẫn sinh hoạt như thường lệ, như mọi ngày khác, chàng và nàng đâu có ngờ mình một đi không trở lại, đã vĩnh viễn lìa bỏ cái Tỉnh Đông bé nhỏ đó, cái tỉnh đã giữ không biết bao nhiêu kỷ niệm trong hai chục năm, từ thời thơ ấu đến lúc dayên trời xui khiến hai vợ chồng gặp nhau.

Cho tới khi tàu đến ga Hàng Cỏ, di chuyển qua chiếc xe lửa tốc hành Hà Nội - Sài Gòn, ngồi giữa cái không khí hỗn tạp của mọi người đương bận rộn sửa soạn chuyển đi, chàng và nàng lúc đó mới bàng hoàng ngẫm lại xứ sở, buồn rầu suy nghĩ, không hiểu chừng nào lại trở lại quê hương? thời thì cũng đành coi như mình là chiếc lá giữa giòng đòng đòng bị nước cuốn trôi đi, mặc cho cuộc đời muốn đưa đẩy mình đi tới đâu cũng chịu.

Ấy thế rồi chàng và nàng vào tới miền Nam, một phần đất của Tô Quốc V. N., mà thật xa lạ, từ người tới cảnh tới đời sống. Rồi thì... hai vợ chồng dặt dít nhau đi, gần hết mấy tỉnh miền Đông trong mấy năm trời. Sau rốt về đóng đô tại Sài Gòn. « Khi Vô Tích, khi Lâm Truy », người thương cũng lắm, kẻ ghét cũng nhiều, gian nan bao thuở, hạnh phúc nhiều khi, nhiều lúc gặp tai biến hiểm nguy cận kề, những tưởng sẽ vĩnh viễn xa nhau. Cho tới nay, trong 25 năm trời chiến tranh tàn phá đất nước, thăng trầm bao nỗi, đời no nhiều phen, chàng và nàng thấy mình còn sống sót bên nhau, hai ông bà già đối mặt nhìn nhau, nhiều lúc tưởng chừng như giấc chiêm bao, như cơn ác mộng. Hai ông bà già ngày nay đâu rề rề cả các cháu nội ngoại đầy đàn, ấy thế mà không lúc nào quên nỗi tình Hải Dương. Nỗi nhớ niềm thương quê hương cũ, càng trở về già, càng day dứt càng gặm nhấm hai quả tim già. Hai vợ chồng già nhiều lúc nghĩ tiếc rằng mình không nhiều cảm bưng không đủ văn tài để có thể phơi bày hết lòng mình trên trang giấy hầu kêu gọi những đồng bào cũ của Tỉnh Đông hãy cùng nhau đốt nén hương tưởng nhớ về quê hương, nơi tình lý nhỏ bé của mình đó, nơi đã lưu giữ không biết bao nhiêu kỷ niệm êm đềm của đời mình, mà nhiều khi, ở xứ Nam mưa nắng hai mùa, có một ngày nào trời trở gió, mưa như mưa phùn, gió như gió bắc, mình luyến tiếc và đau đớn miền man nghĩ đến từng đường phố, từng gốc cây, từng cây cầu, từng khuôn mặt cũ của tất cả nhân vật tỉnh Đông, tỉnh Hải Dương bé nhỏ thân yêu của mình.

Hải Dương ở giữa quãng đường số 5, từ Hà Nội xuống Hải Phòng. Nó chấp nhận cái số phận hẩm hiu của nó, vì bị kẹt giữa Hà Nội nơi ngàn năm văn vật kinh đô văn hóa của nước Việt Nam, và Hải Phòng, một bến tàu và cũng là nơi ăn chơi của xứ Bắc. Nó bị kẹt đủ thứ, sự buồn bán đã đành thua kém mà nếp ăn chơi cũng chịu là đàn em của Hà Nội, Hải Phòng, có nhiều món ngon vật lạ của Hải Phòng, mà chỉ Hà Nội mới được thụ hưởng, mặc dầu Hải Dương gần Hải Phòng hơn Hà Nội. Khách đi xe ca Hà Nội xuống Hải Phòng đến đầu Tỉnh đã thấy những bụi tre của Cổng Chông phát phới, rồi vào thành phố, qua Ngã Sáu, đi một khúc, bên tay trái là Sở Rượu, một cơ sở thương mại lớn lao của người Pháp, bên phải là Trường học Nữ, đi ít chục thước nữa là vườn hoa và cũng là bến ô tô xe lại khởi hành qua Ngã Tư Đông Thị nơi sầm uất nhất tỉnh, chạy ngang Nhà Thờ, trại lính khổ xanh, đề ra đầu tỉnh theo con đường mới ra cầu Phú Lương, đến cuối chông chênh theo sương sớm, rồi tiếp tục con đường đi Hải Phòng. Khách chỉ kịp thoáng thấy cái tỉnh nhỏ bé nghèo nàn đó qua đường phố dân cư xe cộ thưa thớt.

Có nhớ Hải Dương cho lắm chẳng nữa thì chỉ là là khi nào khách được thưởng thức món bánh đậu nổi tiếng khắp xứ Bắc của tỉnh Đông. Chỉ có thế mà thôi.

Nhưng những con dân của tỉnh Đông, những người đã mở mắt chào đời và khôn lớn lên ở cái tỉnh Hải Dương nhỏ bé nhưng lắm chuyện đó, những người đã dứt bỏ nó để đi tha phương cầu thực lâu ngày và có thể vĩnh viễn luôn, thì những con người đó không thể nào quên được hình ảnh và những kỷ niệm khắc ghi sâu đậm trong tâm khảm của cái tỉnh lớn thứ tư ở xứ Bắc.

Nói gì đến món ngon vật lạ của tỉnh Hải Dương, thì cũng nhiều món đặt biệt và nổi tiếng lắm. Đầu trò phải kể món bánh đậu, đã nổi tiếng vô địch xứ Bắc. Từ Hà nội đến Hải phòng, từ các tỉnh khác, hễ ai có dịp qua tỉnh Đông, là đều phải mua vài phong bánh đậu, bánh khảo, kẹo lạc, kẹo xi của các hiệu Bảo Hiên Rồng Vàng, Cự Hương vân vân để về làm quà cho bạn bè thân thuộc Người tỉnh khác có dịp ở chơi vài ngày tại Hải Dương, có ai có thể quên được món bánh cuốn không thua bánh cuốn Thanh Trì, nào ai có thể quên món chả dươi, mắm dươi đặc biệt của tỉnh Đông. Những đêm đông lạnh lẽo, nhà nhà cửa đóng then cài, ngoài đường vắng lặng, gió bắc hú thổi dài cuốn theo từng chiếc lá bàng khô vàng, sau canh bạc về khuya đói bụng, ra kêu hàng xích tắc làm một bát mì giò nụ, gan, dạ dày, hay làm một đĩa xôi lạp xường lò Mãi phàn nóng hôi hổi ngày mà ăn, thì than ôi, ai mà có thể quên nổi Hải dương.

Như vậy nói chỉ đến dân chính cố hương tỉnh Hải dương, các bạn nam nữ còn nhớ không? hình ảnh mấy ông bà xam già trên chiếc chiếu rách dưới gốc bàng ở a ca hát, các bạn còn nhớ không? Đến mùa nước lớn, nước sông Sặt dâng cao cuốn cuộn, tỉnh Đông không lụt vì nước sông mà lại lụt vì nước mưa. Các bạn trai còn nhớ không? Trường học con trai với những hàng rào găng những cây phượng vĩ mà hàng ngày đứng từ trong sân trường chúng ta theo dõi những đoàn tàu chạy từ Ga qua nhà thương dài dài theo đường tàu rồi mất hút về phía cầu Phú Lương. Các bạn gái còn nhớ chăng? Trường học con gái trước sở Rượu, với ông loong toong già mắt mèo. Tất cả chúng mình có bao giờ quên được các thầy các cô các bạn với bao kỷ niệm êm đềm của thời học trò thơ ấu.

Hồi chúng mình còn được sống giữa tỉnh Mẹ Hải Dương thân yêu đó, nhân vật tỉnh Đông nhiều kẻ xấu mà cũng lắm người tốt, chúng ta lúc bấy giờ cũng đã thương người này ghét kẻ khác nhiều lắm, nhưng ngày nay thì... tất cả những khuôn mặt đó, xấu hay tốt, mỗi khi hiện đến trong đầu óc chúng ta chúng ta đều thấy tràn ngập một tình thương vô bờ bến, một sự nuối tiếc không cùng, vì chúng ta hiểu rằng, hiện thời, tuy Hải dương còn đó, chúng ta, những kẻ lưu lạc còn đây, mà kẻ như chúng ta đã vĩnh biệt (?), sẽ không bao giờ còn được thấy lại tỉnh Hải dương vô cùng thương mến của chúng ta nữa.

Hải Dương ơi...

khi về lại phan rang tôn nữ hoài my

như giọt khói theo tháng ngày lầy lắt
rơi muện màng trên lối cũ ngu ngơ
tôi mở cánh cửa tình không chốt ngắt
lòng rung rung nghe một chút không ngờ
ngàn thơ đại ủ trong từng khe lá
cũng động cành bay kiếm bạn quên xưa
và điệu hát đã chia đời buđi nọ
chợt bùng lên quay quắt, nhật khoan đưa
sương nắng gọi chưa mờ hơi thở biển
tình thiên thu trăm bến rộng xa nguồn
tôi đã tát cạn đời mình không tưởng tiếc
cầm bằng như gió tạt qua trường
người đi ấy đã qua mùa khôn lớn
đường trăm năm đời mấy bạn chia xa
tôi thấp tuổi hong trên bờ nắng muện
nghe giọt tình ngấm nhẹ mấy làn da
cây nhớ lá đã đời lần khóc gọi
đường nhớ chân từng lớp cuội rang sầu
chim nhớ bạn quần quanh tìm cánh mới
tôi nhớ người như núi thăm sông sâu
tay trút rộng xuống vuông đời hẹn cũ
lời tình khó không sáng đủ hiển lòng
người đã lạ trăm năm dù cỏ thụ
như giọt chiều rơi hút giữa thình không
vòng rặng đợi trên chớp đời phai nhạt
tôi bạc phờ trông cuối mạn thu xưa
gọi thăm gió chỉ nghe lời xao xác
vang âm sâu qua mấy bạn mây mưa
thời đã lỡ dẫu trăm đời cũng đợi
vạn lần không như một lần không
trên nổi nhớ đã cao mù đụn khói
ngọn buồn đưa hiu hắt tạt qua lòng

chiều đi lên đồi thông

HẢI BÌNH

Buổi chiều, từ trên đồi từ Hiếu về, bỗng dưng trong lòng dậy lên một nỗi buồn bất chợt muốn trở lên đồi tìm một gốc cây thông nào đó, ngồi và ngửi một giấc thật thoải mái, nhưng những ý muốn tầm thường đó bao giờ cũng vẫn là dự định không khi nào thực hiện được vì mãi mãi Ngọc Quế chỉ là một người con gái, người con gái nhiều ước mơ những ước mơ như ngọn lá, vàng đi và rụng xuống. Mấy hôm ni tâm hồn của Ngọc Quế bị xáo trộn dữ dội kể từ bữa chị Vân ghé vào báo tin anh sắp đến nhà Quế ở trọ đề dự thi tú tài, chiều hôm đó mẹ bảo Quế dọn riêng cho anh một căn phòng, căn phòng có cửa sổ hướng ra đồi thông thật thơ mộng và êm đềm, ở đó anh chỉ có nước làm thơ chờ học hành chi nhưng Quế chắc anh sẽ thích căn phòng đó. Một tuần lễ cộng thêm ngày thứ hai nữa là tám ngày. Anh vẫn chưa về, thành phố Quảng Trị cách Huế có sáu chục cây số mà sự mong đợi của Quế có lẽ đã dài đến Hà Nội. Ngày đầu mong anh, ngày sau chờ anh và những ngày kế tiếp là những buồn bã ê chề. Quế muốn anh vào để nhìn Quế lớn, cả thể xác lẫn tâm hồn, để anh không còn có ý nghĩ là mỗi lần đất Quế đi chơi là phải có tiền lẻ để mua ô mai cho búp bê, năm nay ai cũng trầm trồ là Quế lớn như thổi, thỉnh thoảng mẹ vẫn bảo « Con gái lớn đầu rồi làm việc» chỉ cũng có ý có tứ một chút». Nhưng Quế vẫn chưa được anh khen khi mô hết, mà anh chưa khen Quế lớn thì mãi mãi Quế vẫn là con nít, con nít ngậm ô mai của anh, những hạt ô mai thương mến.

Về tới nhà, thấy bé Phương nét mặt hơn hờ chạy ra đón là đã biết có chuyện lạ quả nhiên vừa đến trước mặt là con bé đã bỏ bỏ cái miệng:

— Chị Quế ơi! Anh Bình mới vô khi hồi trưa. Lúc chị mới đi ra khỏi cửa là anh vô tới.

Phải chăng giữa hai đứa ta luôn luôn có một sự đuổi bắt vô tình. Anh là chiếc bóng chấp chờn quay chung quanh Quế những vòng mờ ảo, Quế là một kẻ đuổi bắt khờ dại suốt đời chỉ đi bắt những chiếc bóng mơ hồ,

— Chừ aah đi mô rồi.

— Còn nói chuyện với mẹ sau « nương ».

— Anh có cho Phương quà chi không?

— À... một hộp kẹo Mỹ với toà là ô mai không à.

— Có ô mai phần chị không?

— Không. Anh nói chị nữa ni lớn rồi khỏi ăn ô mai. Cha ni xạ tổ em « chộ » chị ăn luôn mà.

Trong lòng có niềm vui reo nhỏ. Anh mà cũng biết Quế lớn hay rằng, rứa mà Quế tưởng anh không hay biết chi hết. Xin lỗi anh nghe.

Buổi tối, anh rủ. Quế đi uống cà phê không? Xi! con gái mà uống cà phê. Thôi đừng có nổi điên nữa. Anh nheo con mắt. À! Anh quên là Quế chỉ thích ô mai.

— Kệ tui.

— À, À. Rứa là cục tự ái nổi lên phải không?

— Khi không cái chọc tức. Ngó cái mặt cảm không nổi.

— Thôi cho tui xin. Ai vẽ đồi làm người lớn.

— Ai đồi làm người lớn khi mô?

Thấy tình hình căng thẳng anh Bình cười cầu hòa rồi xoay qua chuyện khác. Một lúc sau anh đứng dậy bảo đi tìm quán cà phê mô đó ngồi một chút rồi về.

Bỗng dưng Quế có ý muốn được cùng anh đi đến một cái quán nào đó thật vắng ngồi uống cà phê và nói chuyện với nhau, những câu chuyện chắc sẽ dịu dàng và nồng ấm. Nhưng nói chơi rứa thôi chứ Quế có biết uống cà phê mô, mà cũng không dám đi nữa. Ngồi đợi anh có gần hai tiếng đồng hồ, quyền sách nằm hờ hững trên tay không xem được chữ mô cả, lòng bần khoản vô cùng, tự nhiên cảm thấy tung tức.

Rồi thời gian như chiếc lá bị nắng lửa cháy xén lán. Những nỗi vui như con suối hiền hòa chảy một cách khiêm nhường cũng hết, lá thông trên đồi vẫn xanh nhưng tự nó đã có một sự thay lá âm thầm, rồi một buổi sáng thức dậy trực giác cảm nhận có sự đổi khác và lòng dậy lên một nỗi buồn vô cớ. Anh có vẻ buồn. Buổi tối ngồi trước hiên nhà, anh ôm đào dạo bản « Biển nhớ ». Ngày mai anh đi biển nhớ lên anh gọi về, gọi mùa xanh buổi lễ thể, gọi bờ cát trắng đêm khuya. Ngày mai anh đi cỏ úa rêu phong đợi chờ... Những nốt nhạc càng lên cao càng réo rắt. Quế như ngộp thở, mỗi lời nhạc là một bài tỏ ý tưởng tuyệt vời nhất buồn bã nhất. Anh đến như chiếc bóng bắt ngờ in những dấu thật đậm lên hồn Quế, tâm hồn có bé mười lăm.

Nhớ viết thư cho anh nghe. Lời dặn dò như một hẹn hò kín đáo. Từ bến xe trở về thời gian dài ra trống vắng, những hàng cây trên đường trở nên lạ mặt, bước chân khua những viên sỏi buồn, đi một mình thân nhiên như không có ai chung quanh, anh đi là mang theo tất cả, lá cây theo chân anh, mùa hạ theo chân anh, kỳ thi theo chân anh. Tất cả đã làm cho em biết buồn biết nhớ. Bây giờ là đầu mùa thu, mưa rờ trắng đôi mắt tình tù ngục, cây xanh như ngọc vươn bốc lên từ mặt lá bay lơ lờ vào mắt. Về nhà soi gương chợt thấy mình là lạ, mắt sâu thêm buồn bã. Căn nhà hoang, hình như mẹ biết con gái mẹ đã lớn, đã biết buồn, mẹ tôn trọng nỗi buồn con gái mẹ, sự im lặng mở ra thành thang Vào phòng anh mở tung cửa sổ, thông xanh trên đồi đường đi lên có con dốc vừa nghiêng. Bỗng dưng cái ý tưởng đi lên đồi tìm một gốc cây nào đó nằm ngủ trôi dạt mơ hồ.

cây cỏ

nào thúy cúc nào tử dương
nào hoa tử muội nào tường vi xưa
cỏ cây ào ạt sang mùa
bé ngồi dưới đất cười chờ đợi ai
anh về bước nhẹ không hay
ngàn hoa một loạt nở đầy giữa tim

chim muông

nào hoàng yến nào sơn ca
nào vành khuyên đứng la đà dưới sân
tháng năm trời đất vừa hồng
bé về ngang đó thỉnh không cả cười
anh đi xa một mùa vui
trăm năm chim chóc ngủ vui trên cây

ình nhân

một thời ta đón đưa nhau
trăm con cước chày dưới cầu cũng vui

những cây quì nở tươi bời
qua song bé cũng biếng lười nhìn hoa
một ngày anh vắng qua nhà
bé buồn đứng dựa hoa chờ tình nhân
PHẠM KHÁNH VŨ

nụ cười sứ trắng

• cho em Hương
sớm mai nghe chim hót
lời tình tự hôm nào
nhìn nụ hoa sứ nở
em cười nụ chiêm bao
THÚY QUỲNH

buổi đó

buổi theo em đến chân cầu
ngần ngơ mới biết tình đầu nở hoa
buổi theo em đến cổng nhà
bâng khuâng tự hỏi hay là mình yêu

tình thơ

em qua chân gỗ ngập ngừng
nhịp tim ta đập theo từng bước qua

tay buồn ngắt vội đóa hoa
hỏi hoa em đã hiểu ta chưa nào

nguồn xưa

mai kia trên nhánh sông buồn
tình ta sẽ chảy vỡ nguồn nước xưa
xóa tan mất dấu chân hồ
bóng em khuất nẻo bên bờ rêu xưa
NGUYỄN HỒNG GIANG

tương tư

hãy im cả, để chỉ mình em thổ
để tôi nghe hồn rữ chút tương tư
em chợt đến như loài chim sáo nhỏ
và hồn tôi kết nặng trái mong chờ
NẮNG HẠ

sinh nhật

Bé về ướp cỏ lá xanh
Gót chân cũng đẹp như tình thơ ngây
Bé về ướp tóc sầu bay
Đề hồn anh chịu đọa đầy trong mưa
Bé về ngự giữa huyền xưa
Đề hồn anh khóc giữa mùa tóc bay
NGUYỄN THƯƠNG HOÀI

buổi mai trong vườn

Sớm mai bông nở đầy vườn
Qua nhà em gửi chút thương chút sầu
Nụ cười qua bến tình nhau
Lòng vui cây lá đổi màu tốt tươi

ngói xanh rêu

Trường trông buồn ngói xanh rêu
Khua vang tiếng guốc yêu kiều dáng hương

Theo chân đã hết đoạn đường
Về xây lầu mộng nhớ thương suốt đời

theo cùng chim bướm

Em qua lá cũng vừa xanh
Có con bướm lượn theo chân ngoạn hiên

Hồn anh ngây ngất bên hiên
Muốn cùng chim bướm ngỏ lời yêu em

qua bến tình đầu

Ngắn dài trong đoạn đường đi
Đời như đã có duyên gì với nhau
Thương em qua bến tình đầu
Lòng anh hoa nở một màu trinh nguyên
NGUYỄN HOÀI MỸ

lời thương

Trưa về qua lối nhỏ
Bóng anh dài trên đường
Khóm trường vi khép ngủ
Ngao như mắt người thương

Lời anh chưa vội ngỏ
Nhưng tim đã dại khờ
Bờ môi em đỏ thắm
Hồn anh thấy bơ vơ

Giữ tình yêu thánh thiện
Nên anh đã hỏi lòng
« Khóc bao nhiêu giọt lệ
Tình đã chín mười chưa? »
THUY KHANH

buổi chiều nắng tắt

đợi ở đâu đâu một nụ cười
buổi chiều nắng đã phủ đầy vai

thương người mơ một chiều mây đẹp
có dáng trăm hoa nở lối người

lối người hoa nở đầy trăm mộng
ta ngồi mong một giấc tỉnh khờ
mong sao đời vẫn còn mưa mãi
tình ngủ trong ta chút tơ hồng
NGUYỄN NGỌC VÂN

mười sáu

bé về mây ngủ giữa hai tay
góp chuyện năm xưa, nhớ một ngày
(có anh trong thoáng hồn nhiên đó)
đôi mắt nở tròn giữa nắng phai

thôi nhé, lòng ơi đã bảo lòng
khoan thương khoan nhớ cũng khoan mong

(vì em còn bé làm sao ấy!)
vội nghĩ làm chi chuyện vợ chồng
HẠC TRẮNG

em và nỗi buồn

Vì rằng em đứng bên cầu?
Mắt trôi theo một chuyến tàu về xuôi
Tay ôm cặp sách ngậm ngùi
Vài cơn gió tạt bóng người lênh đênh
DÃ TRĂNG

mùa hạ mới

Gửi em ngàn cánh phượng
Hồng tươi màu nhớ nhung
Yêu em, yêu vô lượng
Anh nói sao cho cùng

Gửi em mùa hạ mới
Ép vào trang giấy hoa
Ghi thêm hàng chữ lạ
Nhớ ngày đầu chúng ta

Gửi em một cánh phượng
Anh nghĩ đến ngàn sau
Đất trời dù dâu bể
Ta mãi còn nhớ nhau
TỔNG GIAO TIỀN

hạt nhân mùa hè LĂNG THANH

Sân cỏ ướt một sương đêm. Sinh hoạt trại hè ngoài kia vẫn tiếp tục trong tiếng đàn tiếng trống hòa âm trên thảm cỏ sân trường, những âm thanh ấm cúng lạ lùng đó chừng như cũng chợt bỏ rơi tôi để cuối cùng chỉ nghe cô đơn và bằng giá bao quanh cơ hồ quần quít không rời. Cơ giới lạnh lạnh thoáng qua, tay trái tôi vuốt ve khuôn mặt mình với vợi nỗi buồn. Dường như có vài hạt mưa bụi rất nhỏ bám nhẹ nhàng trên tóc. Ôi những tình tự không lời. Tôi gọi rất khẽ nỗi niềm bơ vơ thân ái trong trái tim mỏng mảnh khắp sâu. Bên cổng thư viện, bóng tối giàn hoa ti-gôn ôm chàng lối sỏi. Những viên cuội trắng lu mờ hiện đó, ánh lửa, tiếng vĩ cầm xa dần... Hành lang ánh sáng nhạt nhòa. Người con trai mái tóc phóng đảng rũ trên bờ trán, ngồi dưới bậc tam cấp ôm đàn mandoline hồ hững, ngôn ngữ bổng cao vời.

Tôi nhếch môi cười, lười biếng. Giang đấy ư? Nhưng có lẽ hẳn cũng không nghe thấy bởi vì dường như Giang mãi mê nói một điều gì đó mà tôi không để ý nên chỉ nhận những âm thanh loảng thoảng sau lưng muộn màng. Gót giầy tôi sột soạt kéo trên nền đá hoa bám cát khuấy động khoảng yên lặng chìm đắm. Trong phòng chỉ còn hai người con gái trạc tuổi tôi ngồi chúi mũi vào một quyển sách. Ánh sáng ở đây xanh xao buồn thảm. Những dãy bàn dài dọc theo bờ tường những kệ sách yên lặng mơ hồ nghe một mối quanh mình đợi chờ từng khắc. Tôi ôm chiếc áo đi mưa tần mẩn một chút rồi cũng trở ra, Giang đã đứng lên tự bao giờ. Tôi cười rất nhẹ:

— Giang không dự cuộc nhỉ.

— Tình Tâm đi đâu thế.

Đôi mắt Giang nhìn chăm cánh tay tôi. Tôi im lặng. Một thoáng giận dỗi đi về réo rắc. Hẳn không gọi tôi bằng chị Tâm nữa. Sự đổi thay ấy dù sao cũng gây trong tôi một ít khó chịu, ngọt ngào. Tôi nhìn Giang đôi mắt của loài sói trẻ thấp thoáng lửa bỏng. Thực tình tôi ít để ý đến những gã con trai học cùng lớp. Mặc dù Giang ở đây cũng hơn tôi một hai tuổi gì đó nhưng có lẽ tôi vẫn xem hẳn như Trinh, đứa em trai tôi, nó nhỏ hơn tôi một tuổi và cao hơn tôi một cái đầu. Tôi chau mày, định trả lời thì Giang đã lắc đầu. Những ngón tay động hồ trên dây đàn, nốt fa chìm trong lời dò thăm.

— Chị không vui à?

— ...

— Tại sao chị lại đến?

— Thế tại sao Giang đến để chị ngồi đây?

Vâng phải nói là mơ hồ thúc đẩy, vu vơ níu kéo nhưng tôi sợ ồn ào ngoài kia. Và tôi muốn chiêm ngưỡng niềm cầu mang lãng đãng rất ám thầm. Tình Tâm ạ, chị yêu bản nào cho tôi đàn nhé.

Ngôn ngữ gã con trai chợt trầm ấm tỏa ngát hương dưới mảnh trăng non khiến tôi có một chút bối rối vẫn vơ. Đôi mắt như hai cái hạt nhân sáng rực rỡ nhìn tôi tự dung tôi nghe yếu đuối trước Giang lạ lùng. Tôi cúi đầu xuống đi mạnh tâm hồn mình, hồn sỏi được ném đi.

Cám ơn Giang. Xin cho nốt fa mở đầu bằng một im lặng tuyệt vời, bơ vơ sẽ thấp sáng tâm hồn mình.

Đêm trăng mười ba khờ dại khua vang đá sỏi muộn phiền. Bước chân tôi dường như có phần hối hả hơn. Và hai cái hạt nhân rực rỡ cứ hoài theo bên ý nghĩ. Tôi hỏi thăm, có phải đây là những giọt tình tự không tưởng trong trái tim người, trong trái tim ta chơi với u sầu? Vẫn những hạt mưa rất nhỏ bay mênh mang ngoài trời ướt cả má môi. Tôi đi mãi miết trong vùng sương mù vụn vỡ muốn ngàn tư tưởng trở trắng chợt một lúc nghe vị mặn nồng ở đầu lưỡi tê tê.

ĐỖ MỸ LOAN BÀI TÌNH VỌNG

Chiều nghiêng vai tuyết lạnh
Đôi mắt khép mỗi mòn
Trong nỗi sầu mọc nhánh
Yêu người như núi non

Em ngược nhìn giọt nắng
Trên khuôn tóc u hoài
Dấu vàng mơ trầm lặng
Nghe hồn mình đu bay

Áo rêu xưa hồ hện
Em cất giữ phương nào
Cho cuộc tình vừa bén
Quay quắt lời xanh xao

Em ca lời tưởng nhớ
Sao môi mắt bơ phờ
Trong cuộc tình vừa nở
Em làm hạt sương mơ

NGUYỄN THỂ

FBI

1) cho biết tên các quốc gia đã tổ chức Thế Vận Hội, năm bắt đầu và những gián đoạn vì thế chiến.

2) F.B.I do những chữ gì viết tắt?

3) Có thể mua ở đâu những nguyên tác của P. Buck, Hemingway và Shakespeare.

KIM CHI (Saigon)

1) Sau đây là những nơi đã tổ chức Thế Vận Hội :

1896 : Nhã Điền (Hy Lạp)

1900 : Ba Lê (Pháp)

1904 : Saint Louis (Hoa Kỳ)

1908 : Luân Đôn (Anh)

1912 : Stockholm (Thụy Điển)

1920 : Antwerp (Bỉ)

1924 : Ba Lê (Pháp)

1928 : Amsterdam (Hà Lan)

1932 : Los Angeles (Hoa Kỳ)

1936 : Bá Linh (Đức)

1948 : Luân Đôn (Anh)

1952 : Helsinki (Na Uy)

1956 : Melbourne (Úc Đại Lợi)

1960 : La Mã (Ý)

1964 : Đông Kinh (Nhật)

1968 : Mexico (Mễ Tây Cơ)

1972 : Munich (Đức)

Các cuộc tranh đua thể vận khởi sự từ thượng cổ tại Hy Lạp dưới chân núi Olympe (vì vậy gọi là Jeux Olympiques), đến năm 394 Tây Lịch thì bị cấm. Mãi đến năm 1896 do đề nghị của Bá Tước Pierre de Coubertin, các cuộc tranh đua điền kinh, thể dục, thể thao được quốc tế hóa trong các Thế Vận Hội tổ chức 4 năm một lần. Từ đó tới nay, Thế Vận Hội chỉ bị gián đoạn không tổ chức 3 lần do 2 cuộc thế chiến vào những năm 1916, 1940 và 1944.

2) F.B.I. là Federal Bureau of Investigations. Dịch nguyên văn là Cơ Quan Điều Tra Liên Bang.

3) Từ ngày người Mỹ phát triển hoạt động tại VN, sách tiếng Anh tương đối nhiều. Em có thể tìm những tác phẩm em muốn mua tại tiệm Bookshop (đường Ngô Đức Kế), Tự Lực, Việt Bằng, Khai Trí, Liên Châu (công trường Kennedy).

lại kỳ quan thế giới

Xin cho biết nước nào có kỳ quan thế giới. Kể rõ tên những kỳ quan đó.

L.C.M. (Cần Thơ)

Các kỳ quan thế giới đã được kể 2 lần trên Tuổi Ngọc rồi. Vì địa điểm các kỳ quan đó, thì nói chung ở Tây Phương thời Thượng cổ (la lúc các kỳ quan được kiến tạo), nền văn minh được phát triển tại các nước phía đông Địa Trung Hải. Vì vậy 7 kỳ quan thế giới tập trung ở vùng đó :

— Các Kim Tự Tháp ở Ai Cập.

— Vườn Treo và Tường Thành Babylone ở gần Bagdad (nay là Thủ đô của Irak).

— Tượng Thần Zeus ở Hy Lạp.

— Tượng khổng lồ ở Rhodes (một hòn đảo thuộc Hy Lạp ở cửa biển Egée).

— Đền thờ Artemis ở Tỉnh E-phése trên bờ biển Egée (Hy Lạp).

— Lăng Tăm ở Halicarnasse (nay thuộc Thổ Nhĩ Kỳ)

— Ngọn đèn pha ở tỉnh Alexandria (Ai Cập).

mông cổ

1) Tiểu sử của Von Braun

2) Nguồn gốc nước Mông Cổ từ đời sống du mục đến một quốc gia hùng mạnh nhất. Hiện ai cầm quyền nước Mông Cổ? Bây giờ nước ấy còn xua quân đánh nơi nào không? Thắng hay bại?

TRỊNH CÔNG TRUYỀN (Chu Lai)

1) Tiểu sử nhà bác học Von Braun đã được giải đáp trong một số Tuổi trước rồi.

2) Dân tộc Mông Cổ nguyên gồm những bộ lạc du mục sống tại Tây Bá Lợi Á, Trung Hoa và tại vùng nay là nước Mông Cổ Dân tộc Mông Cổ chỉ có một thời hùng mạnh, đó là vào thế kỷ thứ 13 khi các bộ lạc thống nhất dưới quyền Thành Cát Tư Hãn, thống trị Trung Hoa và đem quân bành trướng đế quốc sa-g tận Âu châu. Chẳng bao lâu đế quốc Mông Cổ tan rã, dân Mông Cổ phải chịu quyền đô hộ của Trung Hoa cho tới đầu thế kỷ thứ 20.

Năm 1924, với sự trợ giúp của Nga nước Cộng Hòa Nhân Dân Mông Cổ

được thiết lập theo chế độ Cộng sản.

Người cầm đầu Mông Cổ hiện nay là Yumjagiyn Isedenbal, đệ nhất bí thư Cộng Đảng Mông Cổ Kiên Thủ Tướng.

Mông Cổ là nước có dân thưa nhất thế giới. Với diện tích lớn khoảng gấp 3 lần nước Pháp, Mông Cổ chỉ có 1.174.000 dân.

Mông Cổ nay yếu ớt, độc lập được có lẽ nhờ ở vị trí chiến lược nằm giữa Nga và Trung Cộng, không nước nào chịu để nước kia xâm chiếm Mông Cổ hiện nay là cố giữ được sự quân bình giữa ảnh hưởng của Nga và Trung Cộng.

Trong tình trạng trên, đã lâu lắm dân Mông Cổ không có mưu toan tấn công ai cả.

lại giải nobel

1) Tên và ngày tháng sinh của các danh nhân đã lãnh giải Nobel về các môn kể từ khi có giải Nobel đến nay.

2) Ai đã đặt ra giải Nobel?

NGUYỄN THỊ HOA (Gò Công)

1) Giải Nobel có 5 bộ môn (Lý, Hóa, Y, Văn Chương và Hòa Bình) được thiết lập kể từ năm 1901, tính đến nay được 71 năm, mỗi năm chấm giải một lần. Như vậy đã có khoảng 350 người được lãnh giải Nobel (không kể những năm có 2 người được trao cùng một giải thưởng vì một bộ môn). Vậy em thông cảm : Mục này không đủ chỗ kể tên và các chi tiết về tất cả những người đã lãnh giải Nobel. Nếu em hỏi một số hoặc đặc biệt về năm nào, bộ môn nào, anh sẽ giải đáp.

2) Đã cho biết trong những số Tuổi Ngọc trước rồi.

- Anh ơi, Thục buồn!
- Khi không rửa bơ kêu buồn?
- Dạ, buồn lạ lùng.
- Hi hi... Buồn trông con nhện giăng tơ, nhện ơi nhện hỡi nhện chờ
mối ai à?
- Không, buồn trông chênch chếch sao mai, sao ơi sao hỡi nhớ ai
sao mờ.
- Buồn tầm bậy, vớ vẩn. Chừ là buổi chiều, sao mai mờ mà trông?
- Chiều hả! Rửa thì chiều ra đứng ngõ sau, trông về quê mẹ ruột đau
chín chiu.
- Thôi đừng trông, đừng thêm đau nữa.
- Vẫn đau, thích đau.
- Kệ chớ em.
- Kệ mèo anh.
- Ơ hay! Thục định cãi nhau à?
- Dạ.
- Ngon lành chưa! Mỗi lần cãi nhau anh khô cả cuống họng.
- Thục sẽ mua cà rem cho anh mát.

- Cãi nhau dối bụng lắm.
 - Thục mua bánh mì cho anh gặm.
 - Gặm như chuột rứa à?
 - Dạ.
 - Em nghĩ anh thuộc loài gặm nhấm hay răng?
 - Anh là chuột. Tim Thục là củ khoai lang, trước khi gặp anh tim
Thục lớn hơn quả trứng gà, chừ anh gặm tim Thục chỉ nhỏ bằng hạt xí-
muội.
 - Tim Thục vẫn còn lớn hơn tim con muỗi.
 - Thục đền anh.
 - Ừ, để vài bữa anh mua cho Thục một trái tim nhân tạo to bằng
quả dừa.
- Hai người cười. Tiếng cười gã con trai tròn tròn, tiếng cười người con
gái nhòn nhọn, thanh thanh. Buổi chiều gầy dần theo những chiếc lá lìa
cành bối rối tìm chỗ đậu. Có cỡ mười chiếc lá rơi nằm trên mặt bàn, cạnh
2 ly nước dừa. Rất nhiều chiếc bàn kê rải rác dọc bãi cỏ, dưới hàng cây
không rõ tên. Dòng sông chiều không có nắng để rực rỡ nữa, lặng lẽ trôi
trong một thứ màu trầm, thanh tịnh, nẻo nùng.
- Gã con trai và người con gái ngồi cách xa những cặp trai gái khác nên,
câu chuyện trao đổi giữa họ chỉ có những chiếc lá quanh chỗ ngồi nghe
thấy. Họ nói chuyện không đầu không đuôi gì cả, hình như là hơi vô duyên
nữa, vì thế những chiếc lá không thêm lên tiếng góp chuyện, chúng nằm im,
xa lạ.
- Thục làm xong chiếc áo gối cho anh chưa?
 - Sẽ xong!
 - Sẽ là răng?
 - Nghĩa là Thục chỉ mới bắt đầu làm từ hôm qua.
 - Răng dám hứa với anh trước đây cả nửa tháng?
 - Ờ ờ, tại vì nghĩ hoài, Thục vẫn chưa tìm ra chữ chỉ, câu chi để
thêu trên mặt gối.
 - Chừ nghĩ ra chưa?
 - Dạ rồi.
 - Câu chi.
 - Thục định thêu câu: « Chúc anh ngủ ngon, nhưng cấm mơ thấy
người khác ».
 - Eo ơi chi mà dài như toa xe lửa xuyên lục địa rứa?
 - Dài mới đủ nghĩa.
 - Cắt bớt câu « nhưng cấm... » đi, đỡ ọc.
 - Trời ơi, Thục tính nối thêm, anh lại bảo cắt bớt.
 - Nối thêm nữa à? Thêm câu chi nữa?
 - Nối thêm cả câu như ri: « Chúc anh ngủ ngon, nhưng cấm mơ thấy
người khác ngoài em, anh anh mơ bậy là chết ».
 - Dễ sợ chưa. Làm răng anh kiểm duyệt được giấc mơ của anh?

— Không biết, kệ chó anh.

— Anh hối hận ghê.

— Hối hận chi?

— Hối hận đã nói Thục thêu cho anh cái áo gối.

— Thôi hí, Thục xé nghe

— Bậy nà. Đề anh nghĩ coi. Thục cấm mơ thấy người khác, nhưng lỡ anh mơ thấy ông già, bà già anh thì được chứ?

— Dạ được.

— Mơ thấy ông hàng xóm?

— Được.

— Mơ thấy cô láng giềng?

— Không, không được.

— Mơ thấy bà già bán xôi mỗi buổi sáng?

— Được. Thôi, anh đừng ví dụ nữa, định chọc tức em há? Nói tóm lại, anh chậm hiểu ghê, cho anh mơ thấy ông già, bà già tóc bạc răng long líp ba ga, nhưng cấm mơ thấy mấy con choai choai, tội con gái cỡ tuổi Thục.

— Anh hối hận ghê.

— Lại hối hận chi nữa, anh lảm chuyện ghê.

— Hối hận đã quen Thục, yêu Thục.

— Đây khó rửa đó. Ai có chán thì nghỉ dài hạn đi.

— A, ngon lành!

— ...

— Ủa, khóc à? Anh xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi.

Đúng là vô duyên ỏm. Nói chuyện gì đầu đầu rồi khóc. Mặt gã con trai nom thật buồn cười. Hứa nhìn chăm người bạn gái môi hơi hé hé nửa ngạc nhiên nửa sùng bái, đôi mắt hết nhìn bạn lại nhìn 2 ly nước dứa và những chiếc lá vàng đượm cong cong trên mặt bàn. Nãy giờ không ai uống nước, những cục đá bình bông sững sờ trong ly, trắng lớp mấy lát dứa tươi mỏng dính Hai ly nước trông tinh khiết một cách lẻ loi, tội nghiệp. Gã con trai chợt mỉm cười rất băng quơ. Cùng với môi cười, hần quai diem châm một điếu thuốc. Gói thuốc vừa rút từ túi áo ra đặt nằm trên bàn, kê ép lên 2 chiếc lá. Gói thuốc màu đỏ sậm, hiệu Dunhill. Bàn đồng con gái không ưa người tinh hút thuốc lúc ngồi với mình (để rồi lúc xa lại quay quắt nhớ mùi khói gây gây « hần » nhả ra một cách khoái trá, đáng ghét). Hần là cô Thục cũng chẳng ưa gã bạn trai hít khói tởm phỉ phỉ như ống khói tàu lửa. Có kẻ cầu may, ngầm cho rằng sự hút thuốc của hần là một hành vi khiêu khích, vả lại ta đây đã cấm rồi mà, không nhờ sao?

Nếu ví bàn tay của Thục nãy giờ nằm im lìm trên mặt bàn là một bông sen ngủ, thì lúc này bông sen ấy chợt tựa mình thức dậy, xòe cánh ra vươn tới cầm lấy gói thuốc, mở nắp và, với sự tiếp sức đặc lực của bàn tay còn lại, những điếu thuốc tội tình bị bẻ gãy làm đôi. Người con gái tỉ mỉ sắp xếp những mảnh thuốc gãy thành vòng tròn như thể tự bày chi

minh một trò chơi mới lạ, dĩ nhiên trò chơi nhuộm màu âm thầm âm đạm vì gã con trai không hề tham dự.

— Tối nay về nhà, Thục nên uống thuốc an thần trước khi đi ngủ.

— ...

— Hoặc thức luôn tới sáng, đừng ngủ.

— Rửa rửa?

— Nếu ngủ thì nhớ đừng mơ.

— Mặc kệ, cứ mơ.

— Thục sẽ mơ thấy những điếu thuốc hiện hồn về đòi mạng.

— Còn anh, đêm nay anh mơ thấy chi?

— Mơ thấy hàng trăm ông già bà lão tóc bạc răng long, chống gậy lụm cùm.

— Không thèm mơ thấy em phải không?

— Có, có chứ. Anh sẽ nhất định bắt anh phải mơ thấy Thục.

— Mơ thấy Thục khóc hay cười?

— Thục ếch, Thục xòa tóc, mặc áo chùng đỏ, tay cầm đũa thần gõ chắt hết những đứa con gái cỡ tuổi Thục trên khắp mặt địa cầu. Cuối cùng chỉ còn anh và Thục, mình sẽ làm một túp lều tranh thờ 2 trái tim vàng khè. Chịu chưa.

— Thục hối hận ghê.

— Hối hận chi?

— Hối hận vì đã không chịu ở lì trong bụng mẹ, sinh ra đời làm chi đề chừ gặp anh, yêu anh, nghe anh nói toàn chuyện tào lao.

— Anh đề nghị mỗi lần nghe anh nói xong Thục nên rửa tai kéo bị nhiễm trùng.

— Trùng chi?

— Trùng tào lao.

Hai kẻ trẻ tuổi yêu nhau nói chuyện thật kỳ dị. Một người nào khác nghe chuyện họ hẳn là không hiểu mô tê chi hết. Người con gái bây giờ mắt rảo hoành, trong vắt, sáng choang, cô đã quên trước đây mấy phút cô khóc. Con khóc bị đuổi về miền nào thật xa hun hút trong trí tưởng. Họ đang ngồi bên bờ sông, dưới góc cây như dưới bóng hạnh phúc. Và, mỗi câu đối thoại trao đổi như là mỗi miếng hạnh phúc ngon ngọt đưa mời nhau. Nếu họ chum đầu sát nhau hơn chút nữa chắc tuyệt vời hơn vì, người ta sẽ làm tưởng (họ) là 2 con chim đang mổ mổ mỗi ruồi nhau. Không ai để ý tới buổi chiều, chiều tối thân, chiều vui mau. Đêm đêm mực xạ tới quyết lên đầu cây lá. Người con gái xòa vòng tròn thuốc lá trên mặt bàn, đến lúc gã con trai tham dự trò chơi, hần dồn những mảnh thuốc gãy vụn vào cái bao rỗng, nhét vào túi áo chemise, cười thỉnh lạng.

— Mai anh vượt đèo, về Huế.

— Đừng nhắc, em buồn.

Sau câu nói yếu ớt của người con gái, không khí vụt chùng hẳn xuống. Gã con trai không dừng nhắc nhớ đến sự rời xa của hần, ngày mai. Dưới

mắt người con gái từ phút ấy 2 ly nước dứa, những chiếc lá khô nở trên mặt bàn chợt khoác thêm một vẻ đẹp khác, vẻ đẹp buồn bã của già từ.

Gió mênh mông đuổi bắt nhau trong cuộc tìm kiếm không cùng. Gió thổi buốt qua trí tưởng người con gái làm bật lên hình ảnh ngọn đèn ngày mai già con trai phải vượt đê trở về quê quán hẳn. Khuôn mặt già con trai nghiêng lệch qua khoảng sáng hắt chệch từ ngọn đèn ngoài lộ vào là có thực, người con gái vẫn nhìn thấy hẳn hết sức thần thoại, nàng tưởng chừng khuôn mặt ấy sẽ vụt tan biến đi. Nàng bỗng ước ao hẳn biến thành một vật gì đó thật nhỏ, một chú bé tí hon chẳng hạn, để nàng cần giữ chắc trong tay, không cho hẳn thoát.

Chiếc răng khểnh, hai lúm đồng tiền : duyên trời cho người con gái. Đường ngói rẽ thẳng tắp thả chùng hai lọn tóc mơ màng. Già con trai đỡ dẫn chiêm ngưỡng nhan sắc cô bạn. Hẳn muốn uống nhan sắc ấy thật no, để dành cho những ngày sắp tới.

— Về thôi em.

Người con gái rời chỗ ngồi mang theo một chiếc lá trên tay. Hai chiếc bóng nương tựa nhau trôi khoan thai trên mặt lộ

Chiếc lá ngậm chặt giữa hai bờ môi người con gái, chắn giữ tiếng khóc của nàng.

Già con trai lấy gói thuốc, cứ mười bước hẳn lại thả rơi một mẩu thuốc vụn xuống đường. Con đường từ bờ sông dẫn tới khu Duy Tân, tới ngõ nhà nàng rải rác những mẩu thuốc lá. Người con gái nhủ thầm tình sương sớm mai nàng sẽ theo dấu thuốc lá ra bờ sông — buồn nhớ một mình.

SẼ CÓ RẤT NHIỀU THAY ĐỔI

SỐ 62

- Thay đổi từ ruột đến bì
- Thay đổi từ nội dung tới hình thức
- Đánh dấu nhiều biến chuyển của một tờ báo.

chờ ở Tuổi Ngọc số 62, một bất ngờ

MÙA THI XƯA HẢI CHÂU

Mùa thi xưa. Mới đó mà đã xưa rồi sao? Những ngày cuối niên học bao giờ cũng buồn! Nhất là năm thi. Một cái gì xao huyền! Một chút chi bằng khuâng trong hồn!

Trên con đường đến trường đã ngan ngát mùi hoa sấu đông, những bông màu trắng nhỏ tí xiu, phơn phớt màu hoa cà thật dễ thương. Trước nhà tôi cũng có một cây, mỗi buổi sáng ngủ dậy hoa rụng rắc đầy một lớp trắng trước sân nhà như hoa giấy trong ngày hội.

Nắng thật gắt. Trời trong xanh và cao. Mùa hạ rồi! Tôi nói với mình, với sách vở, với thời gian đầy ngày thi trước mặt. Mùa thi! Âm thanh toàn là vãn bằng êm tai nhưng lại chứa chất nhiều âu lo. Tôi nhắm tính ngày tháng rồi vùi đầu vào sách vở, tự nhủ mình: Mùa thi!

Sân trường vắng! Những bông bìm bịp héo tàn trông tội nghiệp. Lớp học thật buồn trong những ngày cuối. Mùa hè năm thi. Nghe mà nao nao trong dạ!

Trong lưu bút mở ra hững hờ trước mặt. Viết cái gì? Viết cho ai? Rồi cái chi sẽ đến sau mùa thi: mùa khai giảng tới? Thêm một vài khuôn mặt mới và thiếu vắng thật nhiều bạn bè thân yêu cũ. Mới nghĩ thôi mà đã nghe buồn!

Sân trường cho những lần lang thang trong giờ nghỉ, lớp học với đủ chuyện buồn vui, tiếng trống thi thừng từng buổi học, hàng dương xanh xanh,

công trường đầy áo trắng; con đường bờ hồ đến trường mỗi sáng đầy những bông lục bình màu tím, sương mù giăng giăng sau những ngày mưa mới nắng, trời se lạnh với áo len xanh đỏ đủ màu. Nguyễn Hoàng ơi! ta có còn được những thứ ấy với đầy ắp niềm vui sau mùa thi?

Rồi những đêm gặt gù trên trang vở. Ly cà phê không đủ ngăn cơn buồn ngủ, phải tìm một đũa bạn học chung.

Ngôi nhà của Lan, cô bạn cùng lớp, có khu vườn nhỏ, khóm hồng trang quế rủ bướm đủ màu, cây ổi cạnh hàng chè tàu ít khi thấy trái, giàn ti-gôn với màu lá cháy đen bên dưới, nụ cười lúm đồng tiền duyên dáng của chị Hồng.

Ly chè có rong biển, những chiếc bánh hình trái tim xinh xắn, tác phẩm của chị. Mỗi lần chị Hồng làm bánh đều có chúng tôi ở cạnh: hai đũa cứ cầu trời cho chị làm hư. Chị nói « cái mô hư ta cho hai đũa bậy ». Lâu lâu có một cái hư, Lan và tôi thích thú cười khúc khích. Nhưng chị khéo tay nên số bánh hư chẳng có nhiều.

Có bạn học chung rồi tôi bớt buồn ngủ nhưng lại siêng nói chuyện quên cả học bài. Chị Hồng phải khuyến khích: « Tụi bây nói chuyện chỉ dữ rứa, gắng học đi. Đêm mai sẽ làm bánh hư nhiều hơn, cho tụi bây ăn răng chừ chán thì thôi ».

Chị giữ lời, tối hôm sau có cả một đĩa đầy bánh hư. Ăn bánh hoài đến lúc chúng tôi phải nói với chị.

— « Tụi em chán bánh rồi, chị cho đổi món đi ».

Không mong nhưng rồi cũng đến! còn hai hôm nữa là ngày thi. Lan và tôi lều chổng lên đường vào Huế. Quảng Trị cách Huế có sáu mươi cây số đường dài, nhưng tôi phải thú thật đây là lần đầu tôi đến Huế.

Chúng tôi tới nơi sau một tiếng đồng hồ xe chạy. Buổi chiều đầy nắng. Mọi sự đều xa lạ dưới mắt tôi. Cầu Trường Tiền trắng bạc, sông Hương xanh ngắt...Chừng ấy thức đã làm tôi mẩn Huế.

Hai đũa tìm đến nhà bà ngoại Lan không mấy khó khăn. Đó là một ngôi nhà hai tầng nằm ở một khu yên tĩnh. Vòm hoa giấy màu tím nằm phía trên cổng vào, kế tiếp là sân cỏ cắt xén thật đẹp chứa một lối đi nhỏ.

Mọi người ở đây đều niềm nở, vui vẻ. Tôi vẫn thấy mình lạc lõng. Đây là lần đầu tiên tôi đi xa.

Đêm lạ nhà thật khó ngủ, dù tôi đã tìm mọi cách để dỗ giấc.

Sáng hôm sau anh Trị, con bà dì Lan, đưa chúng tôi đi xem số kỳ danh.

Trường Đồng Khánh um tùm cây lá, mấy tá n bằng yết đã đông kín những người. Anh Trị bảo:

— Hai cô đứng đây chờ anh một chút. Anh chen lấn thế nào lát sau tôi thấy lả mắt anh. Hồi lâu anh trở ra với miếng giấy nhỏ ở tay. Anh nói.

— Lan 409, Vân 612. Chín nút hên lắm nghe. Anh nhìn tôi mỉm cười. Còn Lan 13 nút xui ghê lắm, coi chừng nghe bé?

Lan lắc đầu nguầy nguậy:

— Chưa chi anh trừ ẻo em rồi.

— Cô mà cũng dị đoan nữa à?

Lan né đầu tránh cái cung tay của anh.

Phía trước nhà Lan ở đằng xa có một loại cây giống đúc cây dừa. Hôm mới vào tôi hỏi:

— Dừa mô mà nhiều rứa mi?

Lan cười lớn:

— Cây nở mà cây dừa hủ, nhìn kỹ coi bạn?

Tôi nhìn lại quả giống dừa nhưng không phải dừa. Lan giăng giải:

— Đó là cây đoát, ai mới trông thấy cũng phải lằm.

« Cây đoát » cái tên thật lạ, tôi mới nghe lần đầu.

Những ngày ở đây thật buồn. Buổi chiều thì về, tôi một mình trên lầu cao nhìn trời, nhìn mây, nhìn đám cây đoát đằng xa và...nhớ nhà.

Mấy ngày thi rồi qua! Tôi đòi ra ngay sau buổi thi cuối cùng mặc lời cầm giữ của bà ngoại Lan, nhất là anh Trị. Anh bảo:

— Vân mới vào Huế lần đầu, phải ở chơi cho biết, lỡ hôm nào ai hỏi về Huế phải trả lời cho được.

Anh vạch ra cuộc đi chơi làng, thăm chùa Linh Mục... thời thì đủ thứ. Nhưng anh nói gì cũng không thay đổi được lập trường của tôi. Thấy vậy Lan chen vô:

— Con Vân nhớ mạ rồi, để nó ra không nó khóc trôi mất Huế.

Nề lời anh, chiều hôm đó chúng tôi đi ăn bánh bèo Ngự Bình với anh. Thật ngon, chén bậy la liệt đầy bàn mà trả chẳng bao nhiêu tiền.

Anh Trị đưa tôi và Lan ra xe vào sáng hôm sau. Trời mưa nhẹ. Lan tía lia:

— Trời buồn thay anh đó.

Tôi cầu tay Lan:

— Mi bữa nì rặng nhiều chuyện rứa. Xe rời bến, Lan còn còn ngoái đầu nói với:

— Dò bằng dùm tụi em nghe.

Anh gạt đầu không đáp. Ánh mắt anh nhìn tôi là lạ, không hiểu anh muốn nói điều chi.

Tôi vào nhà với sự mừng rỡ của lũ em. Mẹ tôi từ sau bếp chạy ra nước mắt rưng rưng. Tôi thấy môi mình mẩn mẩn. Có chi đáng khóc mô Vân? Mi đi mới có mấy ngày? Tôi nói với mình nhưng không ngăn được nước mắt. Đã bảo lần đầu đi xa đó mà?

Một ngày, hai ngày, ba ngày... chậm làm sao những hôm chờ bằng. Tôi không bình tĩnh được, dỗi mình bằng sách truyện cũng chẳng xong. Tôi lập bằng tự cho điếm mình. Thêm bớt thế nào cuối cùng tôi cũng đủ điếm đậu.

Không thể một mình với âu lo, tôi sang nhà Lan. Nó cũng chẳng hơn gì tôi đi ra đi vào xắn cả lên. Thấy tôi nó mừng rỡ :

— Mi trốn mô mắt biệt mấy bữa ni ? Tau lo quá mi ơi, anh Trị hứa dò giúp mà đến chừ chưa thấy. Chờ mà bắt sốt ruột.

Một buổi chiều hai đứa đang ngồi ngậm ô mai trên xích đu trước vườn nhà. Có tiếng chị Hồng :

— Danh sách thí sinh trúng tuyển tú tài một tại bẩy ơi !

Chúng tôi chạy nhanh vào, vây quanh chiếc radio. Đài Huế không được rõ, cả ba phải hết sức lắng nghe.

— 100... 200... 480... 409 Lê thị Hồng-Lan.

Chị Hồng hét lên :

— Lan đậu rồi ! Lan đậu rồi !

Lan nắm chị Hồng.

— Yên lặng để nghe cho Vân với.

— 600,, 611... 613...

Không có 612. Tôi chạy vụt về mặc tiếng gọi của Lan và chị Hồng đằng sau.

Nằm vùi trên giường suốt buổi chiều, tôi cố nhủ mình đừng khóc nhưng không được. Đệ nhất buồn là cái hỏng thi ! Lần đầu lều chõng đã làm tôi cay mắt, bởi tôi chưa sẵn sàng để ăn ớt bao giờ. 612, con số chín nút chẳng giúp tôi được gì. Mẹ tôi dịu dàng khuyên bảo nào là học tài thi phận, còn nhiều keo khác, ngày nay thế còn hơn ngày xưa mấy năm mới có một kỳ.

Bữa cơm chiều tôi không buồn ăn.

Hôm sau dậy sớm soi mình trong gương. Tôi hốc hác tẹt. Niềm đau hỏng thi vẫn canh cánh bên lòng. Ngồi suốt ngày cạnh cửa sổ tôi nhìn mọi vật với sự hững hờ. Mai mốt tôi sẽ một mình trên đường đến trường, nỗi buồn của tôi bên cạnh niềm vui của bạn bè. Tôi không muốn nghĩ gì nữa.

Hai ngày nay Lan không sang tôi. Chiều thứ ba bé Vy, em Lan, mang cho tôi một chiếc hộp, nó bảo của anh Trị gửi.

Tôi tảo ngần nhìn chiếc hộp đỏ trên tay, chậm rãi mở nắp : một con búp bê mắt tròn xoe, thắt hai bím tóc thật dễ thương và một tấm thiệp nhỏ với hàng chữ ghi vội : xin được buồn với Vân.

Không hiểu anh muốn nói gì với con búp bê đó ? Có phải anh bảo tôi còn nhỏ, nhỏ như búp bê trong hộp. Tuổi nhỏ đường dài rồi sẽ còn nhiều mùa thi nữa đến với tôi ?

Giờ xa rồi, con búp bê vẫn còn nằm yên trong chiếc hộp đỏ ; gọi đến một mùa thi nào đã xa, nhưng còn làm ngậm ngùi khi nhớ lại.

M

MÙA THI MÙA THI MÙA THI

T

*mùa thi và nước mắt của em
lê ngọc thu*

GẦN THÁNG NAY EM ĐÃ DÍNH LIỀN VỚI CÁI BÀN HỌC NÀY VÀ CHIẾC cửa sổ có rideau màu cam đã thân yêu với em lắm rồi. Có những buổi sáng miệng ngậm viết em nhìn bầu trời ngoài cửa sổ và tự hỏi sao mình lại ngồi đây, có những buổi chiều ánh nắng chiếu lung linh vào phòng, có những buổi tối ngồi học mà nghe văng vẳng giọng Thái Thanh hát và thấp thoáng đôi mắt của ai đó từ trên lầu cao nhà bên cạnh làm em ngầu ngợ, khuôn mặt em mỗi lần nhìn vào kiếng thấy xanh hơn, ốm hơn, xấu hơn nữa. Em bối rối vô cùng. Nhưng mà học thi thì phải chịu vậy chứ sao. Hôm qua em đưa chị Sương đi mua áo, phố Sài Gòn ngày chủ nhật vẫn đông. Rồi thì gặp một người quen, người con gái ngồi sau tay vịn ra trước. Mắt em chợt ánh lên nỗi nhớ xa xưa. Những buổi học nghỉ hai giờ sau ngày thứ năm thật xa, những buổi chờ nhau đi với người ấy thật xưa, xa xưa như tuổi 16 đại khờ và cũng như giọt nước mắt ngày tròn 16. Buổi chiều trời lại đổ mưa. Mưa thật lớn, thật lâu. Nhìn ra vườn, cây bông trắng ngã nghiêng theo gió,

cây đèn sáu góc đứng chơ vơ trong góc vườn cạnh giàn ngô lan cháy hia hắt làm em bật khóc. Bỗng nhớ lại hôm trước người ấy đã viết về cho em, em phải học thật chăm, không được đi chơi nữa, nên uống sữa, tắm rửa thật nhiều. Nhất là đừng nên khóc nữa, nước mắt sẽ làm em đau học không được. Ở bên này anh rất lo cho em. Người ơi! em đã làm theo như người muốn trừ ra việc *đừng nên khóc*. Em cố gắng lắm, nhưng vẫn không được. Nhớ ngày xưa khi người ấy còn ở gần em, khi giận nhau em đã khóc một cách nhanh chóng đến nỗi người ấy không kịp hát *Rains and tears* để nài nỉ em và đã thì thầm rằng em khóc nhanh như mắt cá hoa dầu cù là. Bây giờ thì xa nhau rồi, có còn ai thì thầm với em như thế nữa đâu. Những lần ngồi trong thư viện em đã bồi hồi nhớ lại những khoảng thời gian trước đây, những lần đi chơi với người ấy, những lần đi picnic với mấy nhỏ bạn hay đi bơi tít ở trên xa lộ và còn nhiều nhiều nữa. Mai đây khó tìm lại được giây phút này vì hôm qua không phải như hôm nay và hôm nay không phải là ngày mai. Em bỗng muốn khóc, mũi nghẹt lại và khóc trong lòng bàn tay úp lên mặt trước sự ngạc nhiên của bạn em. Anh Cảnh và Bảo đã thì xong rồi, tha hồ đi chơi vui đùa. Ngồi vào bàn học nghe tiếng cười các anh vắng vắng, nghe nhẹ nhàng làm sao như vừa thoát xong cái gì nặng lắm. Trên lầu cao kia hay để nhạc lắm, những tiếng hát vắng vắng làm em học bài càng mau thuộc, tánh của em đó. Ngủ, ăn hay học đều muốn có nhạc bủa tai. Cảm ơn ai đó trên lầu nhiều lắm nha. Bây giờ em chỉ chia có ba động từ ăn, học và ngủ mà thôi. Ủ! Mai mốt thì thêm động từ chơi vào nhé. Tháng tam em thi, tháng chín sinh nhật thứ 18 của em, mong rằng em sẽ thành công để những giọt nước ngày sinh nhật có những mùi vị ngọt ngào. Người ơi! em sẽ đậu cho người hài lòng. Ba mẹ ơi! con sẽ đậu cho Ba mẹ thương con thêm, chị Hân, Sương ơi em hứa sẽ vượt qua. Những ngày dưỡng sức ở Đà Lạt đang chờ em. Em hứa em sẽ cố gắng vượt qua kỳ thi này...

nhìn lại những năm học cũ lê du ngọc

THỜI GIAN NÀY, THỈNH THOẢNG DUNG MỚI CÓ THƯ MY. TRÁCH MÓC xa xôi. Buồn bã sâu kín. Đồng thời cũng đắm ngát thương yêu. Và như thế, mỗi lần nhận thư My là một lần Du rung rung mắt ướt. Hẳn My hiểu, như Du, tình quá sâu thì một lấy hơn nông cạn cũng đủ cửa đau lòng...

Ngày tháng nhỏ giọt đều đặn vào lũng quá khứ phía sau. Đường tương lai rộng dài trước mặt. Du vẫn bước, nhưng bước chân bây giờ sao rã rời mỗi nản quá đi My. Hay nói in My, là Du « hư » vô cùng, chẳng chịu khó

miệt mài thấp sáng tương lai gì hết cả. Khoảng không cách chia, ở cái khoảng không lúc hút thắm lúc mong manh tơ nhện đã xoay nhuyển tìm ta thế sao? Thuốc-tê-lười-lĩnh chích lâm thâm vào thái dương, trên hai cổ tay, ngấm buốt, cho Du ngu khờ ngoảnh mặt không thêm nhìn sách vở học trò, cho Du làm nghịch những điều người ta ngỡ tưởng. Để khi giật mình thì đã thấy ngày thì thần nhiên cận kề, gần gọi đến đối thốt tim. Trong những âu sầu lo lắng ấy, My ơi, Du đã nghĩ đến P.B.C. như một chú chim lẳng du vọng hoài tỏ rơm êm ấm, bởi ở ngôi trường rạt rào lá thân thiết, mệnh mang mây thương yêu đó, chúng ta đã nhìn thấy nhau bơ vơ, chúng ta đã đan cánh đại, đã nương nhau tập bay trên những nẻo lạ, đã khắc kẻ vào tim nhau hăng hà nét kỷ niệm kỳ quý của yêu mến, nghịch ngợm, giận hờn... Cứ nghĩ đời sống sẽ hờn nhiên bình yên suốt bảy năm, nào ngờ một ngày, bất chợt, *đời sống* bỏ mũ giã từ an lành để trở thành *đời sống*. Sống đây Du xa trường năm năm một tháng dưỡng nông, xô dạc Du vào ốc đảo N.T.H. Ngày khai trường năm học thứ bảy, P.B.C. vắng My, « *ở lại chỉ thêm nhớ Du* », My nương sống, bỏ lớp bỏ trường, xin làm học trò M.Đ.C. Đời sống nên đời không lẳng. Chẳng chịu đựng nổi sự vương vít ở hồ kết bằng tơ mảnh dễ đứt dễ ràng với M.Đ.C., My đã vung tay dứt khoát. Cố gắng hòa vào những buồn vui của N.T.H., cuối cùng Du vẫn thấy mình ngậm đắng lẽ loi bởi không đành cúi đầu đối gạt chính mình. Nên rất nhiều lần, ngồi trong lớp học, nghĩ đến My đang mình một trăm tư nghiêng xuống một tập vật lý hay đang cầm cúi vẽ những hình vạm vật rắc rối khó khăn của quyển sách dày, thỉnh nhiên Du rơm rơm nước mắt. Và chỉ biết úp mặt trong tay giá đồ hồ người để xoa vội vàng giọt buồn tênh khi bạn bè bắt thần đầu kính cận « *xem hạt ngọc nước của mắt to to...* »

My ơi, My ơi, nhớ thuở bên nhau, tụi mình ngang tàng vô tưởng. Bướng bỉnh. Tự tin. *Hãy ngừng mặt nhìn lên mà tự hào rằng ta sinh ra để khuất phục chứ không phải để đầu hàng*. Trước một kỳ thi lục cả nguyệt năm nào, My đã viết vào vở cho Du câu nhủ khuyên người lớn ấy, khi Du bỏ sách vở trời theo giòng muợn phiến vì ngộ nhận ác ý của ai ai... Bây giờ, phương cách sống của Du có thể khác xưa, im lìm, chùn lẳng, nhưng Du không có quyền hủy diệt niềm tự tin ngang tàng cần thiết cho sự duy trì lý tưởng. *Hãy ngừng mặt nhìn lên, nhìn lên và khuất phục hết thầy chán chương mỗi một đến từ đọt bài xấp chất hay đến từ bất cứ đâu, phải không My?*

Biển đã xanh bát ngát. Trời đã thênh thang cao. nắng bao hòa reo vui trên lá. Cây phượng vĩ trước nhà đã nở mấy chùm bông đỏ đầu tiên, thắm tươi như nét cười tưởng tin kỳ vọng. Mùa hè Biển P.Đ. linh hoạt, sáng lóa. Sao Du nhớ những cơn mưa dầm ngọt ngào trầm lắng không tháng tư tháng năm — thời gian để thương nhất của học trò trước khi khép lại một niên học — ở Phan Xưa quá đối.

Nơi My sống, mùa này, hẳn đã nhiều mưa?

từ mùa thi cũ

chim viết

Hôm ấy, TÔI THỨC SỚM RA BẾN XE TIỀN ANH HUÂN ĐI THI.

Có lẽ lúc đó còn sớm lắm, cái tỉnh nhỏ bé này chưa thức hẳn. Mặt trời còn yên giấc trong tấm chăn màu xám có lẽ lâu lắm mới thức. Đường phố mờ mờ dưới ánh điện vàng vọt chỗ có chỗ không, chúng tôi phải đi thật chậm trên đường lầy lội, đầy ổ gà. Thỉnh thoảng một chiếc xe lôi chở đầy ắp thức ăn chạy vụt qua để đến kịp buổi chợ mai. Vài hàng cà phê đã mở cửa, ánh sáng thi nhau tràn ra đường đuổi bóng tối đi.

Buồn quá anh Huân à! Anh đi rồi mỗi trưa sẽ không còn ai dạy toán cho em nữa. Những buổi trưa ấy em ả làm sao. Mây trời trôi một mỗi trên nền xanh, trên nóc nhà vài chú chim sẽ chí chóc cãi nhau, trước hiên những tàu lá chuối rách tả tơi đang đợi gió. Và giọng anh trầm trầm giảng cho em nghe những bài toán khó, một cô học trò chắc sẽ không bao giờ giải toán. Mọi khi anh vẫn hay pha trò nhưng bây giờ nhìn bầu trời không trăng sao, mặt trời vẫn còn ngủ (gớm mặt trời mùa hạ ngủ dậy muộn quá) anh không nói gì cả.

Thị trấn nhỏ bé lúc này đã thức hẳn, đèn điện từ các hiệu tiệm được bật sáng lên không cho bóng tối bén mảng đến. Và bảy giờ anh bước lên xe với câu: cô bé ở lại học giỏi toán, anh thi xong sẽ mang quà về tặng cô bé. Chiếc xe kêu lên tiếng một mỗi vì người tài xế đánh thức nó quá sớm, hình như nó không muốn lê tấm thân về chiều của nó, khó nhọc bò trên đường dưới những hạt mưa lất phất lành lạnh làm cho da thịt nó xám ngắt. Nhưng rồi nó cũng mất hút ở cuối hầm mất tối, để lại những giòng nước đen ngòm đang cần nhãn chiếc xe già nua. Rồi cơn mưa buổi sáng trút xuống như thác. Tôi luôn cầu mong anh gặp may, nhưng anh lại gặp nạn trên đường rồi anh đi mãi.

Anh Huân! mùa thi đã về rồi đó anh, em muốn đưa anh đi thi, bây giờ anh thế nào nhỉ. Trưa nay em học toán một mình không hiểu gì cả em cũng chả biết hỏi ai bây giờ.

Rồi mưa lại thi nhau kéo đến đây, mùa hạ hay có những trận mưa về vội vã quá, vội vã như cuộc đời anh, mưa suốt cả ngày làm cho đường thêm lầy lội. Mặt trời trốn biệt cả ngày, bầu trời trĩu nặng thấp lè tè. Bên kia sông, cây phượng đỏ nhất còn lại trong tỉnh đỏ thắm. Trên lối đi, cỏ dại ngậm nước mưa, những giọt nước nhỏ bé, trong như đôi mắt đẹp. Một chiếc lá xanh chịu không nổi sức gió rơi xuống yên nghỉ. Anh Huân đó. Hình như có một nỗi buồn đang bí mật hiện diện quanh đây. Ai đang hát « đêm thu » giọng buồn trầm « bóng cô đơn đường thao thức. Mãi trong đêm nặng sầu thương hiền vương... » nghe xa vắng quá.

Mùa thi đã về trong mưa gió sụi sụi nhưng anh sẽ không về nữa...

những ngày học thi

pensée

MÙA HÈ. HAI TIẾNG THẬT QUYẾN RŨ, THẬT NHIỀU HÌNH ẢNH XOAY quanh nó. Ba tháng nhân ba vị chỉ là chín mươi ngày (toán nhân lớp một). Đây hứa hẹn. Vui chơi thoải thích. Nhưng than ơi, học trò năm thi không có mùa hè, không có mùa rong chơi, chỉ có mùa « gạo » bài đến điên cả đầu. Nát cả óc. Và...ôm cả đầu mình tay chân!

Mười hai giờ năm đứa học chung giờ chỉ còn hai đứa. Ngồi ngó ly tách ngon ngang, giấy tờ bừa bãi trên mặt bàn. Buồn hiu buồn hắt. Ngày thi cận kề bên lưng mà bài vở thi làm như càng ngày càng « phi » ra, mát da mát thịt. Hai đứa nhìn nhau cười. Trò chuyện vẫn vơ mà nếu có rình nghe chắc phải trợn mắt há hốc cái miệng và...chạy.

— « Bỏ biết hông, tại sao lại học toán làm ký gì nhỉ? hông lẽ để mai mốt về làm toán cộng trừ nhân chia coi đi chợ hết bao nhiêu tiền, sinh ngữ còn có ích một chút. ». Im, nghe ta hỏi đây: đạo hàm của con gà là cái chi chi?

- Là hai cái cẳng.
- Rửa khi thịt gà tiến tới vô cực thì răng?
- Có sự trương nước!
- Còn đạo hàm triệt tiêu?
- Thi có bộ xương cho chó nhai.

Thế đó. Ai dám bảo học trò ban B khô khan. Cũng biết mơ mộng vẽ vời chứ bộ mặc dù sách có câu: « học trò ban B thi mơ mộng ít thôi » nhưng mà: « con số, công thức tôi quên hết cả! buổi chiều rồi làm thơ, chép kín cả những sách vở học trò ». Đừng có ai đại đột mà hỏi: « ở nhà đã làm gì hôm qua? ». Sẽ không trả lời đâu, ai ơi! nhiều khi ngồi học bài, đọc lầm nhầm một hồi...giật mình nhớ lại mới hay mình đã để tâm trí đi đâu nãy giờ. Và bài học không thuộc một chữ nào. Hay có lúc thi ngủ, đưa em nhỏ gọi dậy, mắt vừa mở thì miệng đã ứng: « hai đường thẳng được gọi là song song khi chúng cùng nằm trong một mặt phẳng và không có điểm nào chung » hoặc: « Lan ơi! Lan đó hả Lan? ». Ở nhà ai cũng nói là con nhỏ độ rày « lặn » quá sức tưởng tượng rồi. Sắp sửa cho vô nhà thương Biên Hòa. Không, Chợ Quán gần hơn cơ. Mẹ bảo phải uống thuốc bổ đi chứ mặt coi xanh rồi đó. Con nhỏ chỉ cười (Thật ra giả vờ học chăm cho người nó ốm bớt, đáng mảnh khảnh dễ thương một xí, chứ như bây giờ, ở nhà cứ nói để chừng gần...một tạ, nghe mà đau khổ.

Kề cả ra cũng lo thật. Kỳ thi này không giống như hồi nhỏ. Thi tiêu học xong thấy tên mình bên cười khi, còn thi đệ thất xong chả thấy tên

minh đâu cả, cũng cười luôn. Bây chừ mà nhớ không thấy tên mình thì sao nhỉ? cười chẳng khóc chẳng. Buồn. Vui. Sao nhỉ. Chắc vào phòng thi mình phải dòm coi ông thầy nào dễ thương một tí, nói với ông: thầy ơi, con nè thầy và với những người ngồi cạnh: bồ ơi, tui nè bồ. Thôi, đẹp. Cũng còn... hơi lâu lâu nữa. Lo học cho xong là được. Nói đến chữ học nghe xấu hổ thiệt tình. Hai tên con trai chuyên môn nhăn mặt khi thấy hai com nhỏ trao đổi thư từ, thông điệp mí nhau. Nhiều khi thấy mình ngu ngơ ghê nơi, đêm nằm nhớ ra ký gì cũng viết, viết xong mai tới nhà nhỏ Lan học, gửi cho nhỏ, còn « ngon » hơn. Đợi người ta đọc xong, hỏi: được không. Làm như sáng tác đầu tay vậy đó.

Bây giờ thi đợi, công trình của một năm, nói chung, và mấy tháng hè, nói riêng, không lẽ gửi gió cho mây ngàn bay hay sao. Ta sẽ hãnh diện mà Vác compas, trước kẻ, viết chì, viết mực, bình mực đi thi. Và ta sẽ chuẩn bị cái đầu mềm mềm cứng cứng để mà làm cho ra mấy bài toán « học búa », nó sẽ hóa ra để ợt nếu cứ tưởng tượng đó là một bài thơ đố vui...đề đố của con nhỏ Lan thương yêu.

xa như dĩ vãng trần thu nguyên

TÔI GẶP HOÀI Ở SÂN TRƯỜNG V. K. VÀO MÙA THI CUỐI THÁNG MƯỜI năm ngoài. Hoài học trên tôi hai lớp. Ở Hoài, tôi như bắt gặp một cái gì rất dịu dàng và bao dung. Tôi không biết có phải điều này làm tôi nghĩ nhiều về Hoài hơn không? Khi mà bên Hoài, tôi đã vất bỏ được mặt cảm là một đứa trẻ lớn lên trong sự hờ hững của gia đình, để có những giây phút sống thật với lòng mình. Những buổi chiều nhạt nắng, đi bên nhau, Hoài thường nói với tôi về những dự định, những mộng ước lơ lửng mai sau của chàng. Giọng Hoài êm ái mà thoảng nhẹ như hơi sương cho tôi liên tưởng đến những ngày mưa mù trời Đà Lạt. Nơi tôi đã sống hết và rời bỏ một phần đời của mình, để đi tới một thành phố khác lạ hoặc, nhưng ở đây, tôi đã gặp và quen Hoài. Đã rồi tình cảm tôi dành cho Hoài ngày một khắc sâu, cảm mến. Tôi biết rồi cũng đến một lúc nào đó thôi, tôi không còn chối cãi hay tự dối mình được nữa. *Je commence de l'aimer.* Hoài có hiểu? Trong nỗi im lặng của Hoài, tôi đã linh cảm mơ hồ có sự đổi thay nào đó xảy ra cho tôi. Nên tôi không bao giờ quên được buổi chiều ấy, sau khi rời xưởng vẽ của cô Lê Chi với bức tranh còn đương kẻ nét đang dở trên tay, tôi trở lại nhà và nhận được tin ba ba tôi từ Paris gửi về, ý tưởng này lại càng bám sát lấy tôi hơn. Quả nhiên trong thư, ba và di có ý muốn tôi sang bên

ấy học. Lý do, tôi không thể sống một mình mãi với người cô già được. Thi chẳng phải từ trước tới nay, tôi vẫn sống như một chiếc bóng âm thầm, lặng lẽ hay sao? Đã bảo với tôi, mọi sự thương hại đều vô nghĩa. Sao lại nghĩ đến sự đền bù thua thiệt làm chi. Nhưng thôi. Thành phố này có gì ràng buộc, quyến luyến tôi đâu? Có chăng là Hoài. Nhưng Hoài không hay chưa (tôi vẫn cố nghĩ là chưa) bao giờ nói yêu tôi cả. Phải chăng tôi như một dòng sông mà Hoài là bến. Ồi con sông dài nhưng chẳng bao giờ gặp biển. Có phải thế không hở cô nhỏ Michèle chạy bắt tìm hạnh phúc!

Hôm gặp Hoài để từ giã, tôi đã cắn môi thật chặt để nén tiếng khóc nằm im trong lồng ngực. Bởi tôi tự nhủ, mình cũng không còn trẻ con gì nữa đâu. Kh. ạ! Đòi mắt Hoài không dừng nhìn tôi buổi không nói. Tôi chợt hiểu. Dù muộn màng nhưng Hoài ạ! Thế cũng đủ lắm rồi.

Lần cuối chúng tôi còn bên nhau. Còn nhìn thấy nhau. Mỗi gương cười trầm lặng. Thứ ngôn ngữ tuyệt vời, tôi nghĩ, chỉ tôi và riêng Hoài thấu hiểu. Như những câu thơ mà ngày xưa, tôi rất thích.

*Đôi mắt anh lặng buồn
Nhìn nhau và chẳng nói
Tình đôi ta với với
Có nói cũng không cùng.*

Hạnh phúc trong tôi bỗng nhiên rung lên từng thanh âm run rẩy. Cho ngày đông thêm nỗi tiếc thương với đây. Cho lần vẫy tay chào tiễn biệt, hạnh phúc thành trái vàng kỷ ức. Đâu đó, những lời chúc của Hoài, cơ hồ tôi nghe như tiếng thở than ngậm ngùi của trái tim chín đỏ nhớ nhung mình. *Le ro sier doit s'ef feniller entrer ses blanches mains...* Là nghìn trùng xa cách. Ơi già từ. Già từ sân trường cỏ hoa. Già từ ngôi trường yêu dấu. Già từ tình yêu đã cùng tôi thân ái một đời. Tháng mười sắp đến. Và như thế, mùa thi này không có tôi.

tháng sáu mùa thi quỳnh trâm

BUỔI SÁNG EM DẬY THẬT SỚM, SỚM LẮM TRƯỚC CẢ ME. THẬT LÀ MỘT buổi sáng đáng nhớ như lời Nh. Thường ngày thi em xấu lắm cơ, ngủ thi dậy muộn đời khi lại còn ăn vạ với mẹ nữa. Nhưng hôm nay là ngày trọng đại với em cơ mà, từ mà trọng đại với khắp cả nhà nữa. Bề gì thì em cũng sắp được cấp vở đến trường rồi. Em lo sách vở từ đầu tuần rồi cứ rí rít cả lên dù đã được mẹ lo sẵn từ trước. Đã bảo mà, em còn bé lắm: sáu tuổi. Sáu tuổi mà thi vào lớp năm công lập thì thật là hách xì xằng, còn hơn cả ba đánh giặc nữa cơ đấy. Lần đầu cấp sách đến trường không phải để học A B C mà để thi là đủ để cho em cảm thấy mình oai rồi hưởng hờ gì lại còn lời Nh. nữa. Trâm giỏi ghê bác nhỉ, mới sáu tuổi mà đã đi thi, con cá chắc với bác Trâm thế nào cũng đậu. Em hãnh diện ghê cơ cứ cười khoe cái răng sún của mình hoài. Thay răng đang hoàng đó nhá. Dù chang biết

đậu rớt quan trọng ra sao. Dù sao thì người ta cũng gì ấy chứ đâu phải cả ngày chỉ biết ngủ nhè chề thiu với mẹ như Nh. vẫn trên.

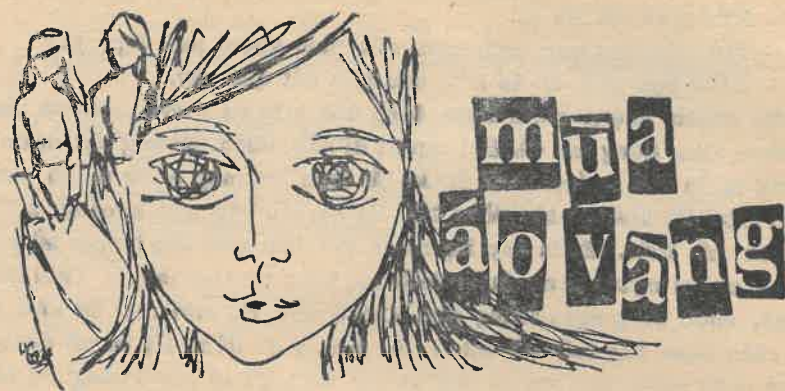
Xấu hổ ghê lắm cơ, giây phút ở nhà thì em ra về ta đây lắm nhưng đến lúc mẹ bảo « Đi, con » thì nghị lực em bỗng nhiên tiêu tan hết. Em muốn bỏ thi, bỏ học lớp năm công lập, ở nhà ngủ nhè với mẹ tuy xấu như ma lem nhưng chắc còn thú hơn. Em nghĩ đến ngôi trường tiểu học to lớn bề bề nằm ở cuối ngã tư. Cách nhà vài bước thôi. Mà lo chi lạ. Thường ngày ngôi trường là nỗi ước mơ huy hoàng lộng lẫy bao nhiêu thì giờ đây ngôi trường là ông thần hung dữ khiến em khiếp sợ bấy nhiêu. Ôi tội nghiệp thay cho ngôi trường yêu dấu của em và cũng tội nghiệp thay cho ý nghĩ vụng dại của các cô bé trạc bằng tuổi em.

Mẹ em thì hiểu em ghê lắm, mẹ hiểu cả nỗi sợ hãi nỗi âu lo trong từng bước chân em, còn em, em chẳng hiểu mẹ gì cả em cứ làm mẹ lo lắng thôi. Mẹ phải bảo mãi với em là con đừng sợ, cứ như khi con học với Nh. ở nhà vậy mà. Con không muốn là con ngoan của ba hay sao chứ, con nhớ thư ba không, ba đang mong con gái ba vào công lập đấy. Con mà về thì có Nh. nó cười cho thú đầu.

Thư ba, thi đỗ, con ngoan, Nh. cười, những lời nói của mẹ như quyền vào nhau tiếng mất tiếng còn. Đến công trường thì tai em ù đi, em không còn nghe mẹ nói gì cả, em bấu lấy tay mẹ. Mẹ ơi, mẹ đợi con nghe mẹ. Mẹ ôm em với ánh mắt nửa khuyến khích nửa lo âu, ánh mắt mà có lẽ suốt đời không bao giờ em quên được Ờ, con gắng nghe. Thiêng liêng thay, cao quý thay bốn chữ đơn sơ của mẹ, ánh mắt của mẹ. Em không thêm làm cô bé oai nhất nhà nữa, em chỉ muốn làm con bé Trâm ngủ nhè chề thiu của mẹ mãi mãi suốt đời. Nước mắt em cứ chực trào ra hai bên khóe, dấu gì cũng sắp thi rồi, em muốn mình đỗ, phải đỗ. Em cố ngăn cho mình khỏi nhè vì nhè sẽ hỏng. Nh. dặn rồi mà. Nhưng khi ba tiếng trống nổi lên và bóng mẹ lẩn trong rừng phụ huynh đông đảo thì em nấc lên nước mắt chảy dài hai bên má. Chẳng có ai để đỡ em vì cô bé ngồi bên em cũng khóc. Trong màng nước mắt đục mờ em thấy bóng mẹ, bóng Nh. đứng ở cổng im lặng đợi trông.

Bóng dáng ấy, kỷ niệm ấy xa quá rồi tuy mùa thi tháng sáu vẫn là một hình bóng in đậm nét nhất trong tâm trí em. Mười một năm trôi qua đủ để em lớn hơn và cũng đủ để em tập cho mình nghỉ ngơi. Mùa thi không còn là tháng sáu quen thuộc và em cũng không còn là con bé Trâm khóc nhè trong phòng thi. Ngày tháng chưa đủ để em thành người lớn với bao nhiêu phiền toái lo âu nhưng ngày tháng cũng đủ để em biết mình không còn là trẻ thơ để được nuông chiều vùi vỉnh.

Tháng tư nghỉ hè. Tháng 6 mùa thi. Tháng tám khai giảng đã trở nên xa lạ. Hàng phượng vĩ đỏ ối, tiếng ve kêu râm rạn báo hiệu hè về đã lần lượt cáo chung trong thị xã. Ngôi trường em học giờ lớn lắm, có thể là nhất nhì trong thị xã cũng không làm em quên được ngôi trường tiểu học xa xưa. Chỉ tiếc là bây giờ đến với em ngôi trường nhỏ quá, dù đã được xây thêm một dãy lầu. Ốc đảo trong thị xã là con đường chạy ngang trường với hai hàng kiến kiến tuồng tấp hờn nhau trên đời ngon. Hạt cát nghỉ ngơi đã được ném xuống hồ, không còn ai để dẫn dắt em đến phòng thi. Mẹ giờ chỉ khuyên chăm học và chúc thi đỗ. Mẹ ơi con sắp lớn rồi sao. Mười bảy tuổi với bước chân túi thân với nước mắt ngậm ngùi dấu diêm trên cánh tay khi cúi cúi một mình đến phòng thi trên con đường sa mạc. Em biết rõ sẽ chẳng bao giờ em còn thấy bóng mẹ, bóng Nh. lấp ló ngoài cổng trường trong hai hàng nước mắt. Minh xa lạ với nhau thật rồi Nh. ơi.

truyện dài TỪ KẾ TƯỜNG

— Nhiều khi buồn cũng là một thứ hạnh phúc chỉ riêng mình hưởng, mình biết. Không thể chia xớt cho ai và vì ai. Sau ngày sinh nhật lặng lẽ, sáng hôm sau đi học gặp Phượng ở cổng trường Hạ ôm lấy vai nó mừng rỡ, hoảng hốt bảo « Phượng ơi tao vừa tròn mười bảy tuổi ». Rồi sau đó là một khoảng dài im lặng. Mười bảy tuổi, có phải là tuổi thay đổi cuộc đời bé con để làm cuộc đời người lớn không anh ?

— Không. Hạ chưa làm người lớn được.

— Tại sao ?

— Vì anh chưa cho.

— Tại sao ?

— Vì anh mới vừa quen với Hạ. Lúc anh quen Hạ cô bé hãy còn nhỏ. Có bạn nhỏ. Bạn nhỏ thường dễ thân nhau, bạn lớn hay tìm cách để xa nhau.

— Anh làm Hạ muốn khóc quá đi. Anh không biết là Hạ mau nước mắt à.

— Con gái khóc đẹp, đừng lo.

— Anh khôn ngoan. Hạ sợ chơi với người khôn ngoan. Hãy khờ dại ngay ngớ một chút nhé anh Nguyễn.

— Anh khờ lắm. Hạ muốn xoa đầu anh quay bao nhiêu vòng cũng được.

Hạ áp cuốn sách ngang mắt để cười. Hạ nhìn ra đường thấy những bông mưa nở, những bông mưa rượt đuổi nhau, khấn khít nhau, rồi cũng dễ vỡ xa nhau. Đột nhiên rồi mưa dừng lại từ một khoảng không trên những mái nhà bê-tông kia khu phố. Hàng cây yên lặng đứng đờ, những con chim bồ câu bay ra, những đôi cánh giăng giăng trong một khoảng trời mù.

- Mưa tạnh rồi Hạ ơi.
- Trời còn mù quá, chắc mưa nữa phải không anh Nguyễn ?
- Đi cô bạn nhỏ. Có lo lắng cho trời đất quá vậy.

Hạ nhướn miệng cười. Đám đông tản dần ra đường. Hạ và Nguyễn cũng theo đám đông mà đi. Hai người đi gần nhau. Những hạt nước đọng trên cây la đà rơi xuống. Buổi chiều tắt theo với mây nước mênh mông cả khoảng trời. Hạ không nhìn đồng hồ, Hạ sợ bắt gặp một khoảng thời gian cấp bách, hối thúc. Chiều nay Hạ muốn êm đềm như câu chuyện kể « Từ xa xôi nào, có hai người nặng duyên kiếp với nhau thì tìm nhau ». Thời gian mơ hồ quá, cuộc sống ngàn trùng quá. Chiều nay Hạ mới thật sự ném những bước chân mười bảy tuổi của mình trên đường dò dẫm. Hạ ơi mi đang tham dự vào cuộc phiêu lưu. Có sợ hay không. Có lao đao hay không. Có hối hận gì hay không. Hạ cười, nhìn xuống ngón tay mình. Những ngón tay mang nặng một kiếp người, một khối máu, kiếp người phải gửi cho nhau và máu chảy về tim. Hạ ơi, mười bảy tuổi mi nhiều chuyện quá. Cứ suy nghĩ vẩn vơ, tìm tòi đến những điều khó hiểu. Hãy xem buổi chiều này như mọi buổi chiều. Cũng có mưa, có mọi người, có một mình mi với một nỗi buồn không ai hay.

Qua đường, đột nhiên một chiếc xe từ bên kia lao tới. Nguyễn vội nắm tay Hạ giữ lại. Hạ suýt kêu thét lên, khi chiếc xe chỉ cách bàn chân mình có một sợi tóc. Mặt Hạ tái xám, người Hạ như rũ ra. Sang đường Hạ mới hoàn hồn. Nhớ tới bàn tay mình trong tay Nguyễn Hạ rút lại, thở. Nguyễn cũng bối rối nói :

- Hạ đi nhanh quá, chút nữa ông tài xế về sát.
- Chút xíu nữa Hạ đã nằm chết trên đường như một chiếc lá. Như vậy rồi ra sao anh Nguyễn nhỉ ?
- Trời đất sẽ buồn thảm vô cùng. Anh ngồi đứng không yên. Anh sẽ lao đầu vào một chiếc xe khác để được làm một chiếc lá thứ hai. Và anh sẽ lăn đến nằm kề bên Hạ.

Hạ đỏ mặt :

- Hạ sẽ lăn đi chỗ khác, còn lâu mới cho một anh khôn ngoan quá nằm kề.
- Hạ sợ gì ?

Hạ quay đi không trả lời. Bàn tay Hạ hãy còn run lẩy. Hơi thở trong ngực hãy còn đập dồn, trái tim hãy còn đập loạn. Hạ giấu bàn tay sau gáy cuốn sách, muốn quên nó đi. Nhưng làm sao quên được khi nó đã ngoan ngoãn nằm trong tay người lạ, dù rằng một sự tình cờ. Hạ có cảm tưởng bàn tay đã bỏ mình, hụt hẫng, hư hao, mất mát, không còn của riêng mình và nguyên vẹn với mình nữa.

- Nếu có sang đường, anh đừng nắm tay Hạ nữa nhé ?

Nguyễn nhìn Hạ thật buồn không biết trả lời làm sao. Hạ sợ đôi mắt Nguyễn quá. Hạ hối hoảng nói :

- Anh nắm tay làm Hạ sợ. Bây giờ hãy còn run.

- Nếu Hạ không đi nhanh thì giữ lại làm gì.
- Cứ để Hạ chết cho rảnh nợ.
- Không, Hạ chết chưa được đâu. Vì Hạ còn nợ anh gói thuốc và bao diêm.

Hạ ngượng ngùng ngó Nguyễn cười. Nguyễn nói :

- Ai mà nợ anh rồi khó mong trốn được.
- Biết thế chiều hôm đó Hạ chẳng thêm giữ những thứ đó của anh.
- Nếu biết thế thì còn chuyện gì nữa. Anh có đưa Hạ giữ đâu. Hạ tình nguyện giữ chứ bộ.

- Phụng đưa. Anh đừng kết tội người ta.
- Rất hân hoan để được kết tội.
- Cuối cùng anh cũng khôn hơn Hạ một chút.

Nguyễn hỉnh mũi cười. Hạ ngượng ngùng nói :

- Và một chút đó thôi cũng đủ cho Hạ đi lệch con đường của mình rồi.
 - Đừng lo cô bé. Bởi có câu hoa thơm cỏ lạ « Sai một ly đi một dặm ».
- Cô bé chưa đi một dặm nào cả.

— Đi rồi chứ anh.

— Bao giờ ?

— Ra khỏi những gì thuộc về Hạ. Đó là những bước chân của một buổi chiều mười bảy tuổi.

Nguyễn ngước mắt lên trời. Nguyễn có thể nghe được một loài chim nào xa lạ hát trong mây, những đám mây sũng nước u buồn đó. Nguyễn có thể nghe được nỗi hân hoan choáng ngợp hồn mình. Những sợi máu rộn ràng chạy khắp cơ thể mình. Trái tim Nguyễn tê dại, bàng hoàng. Nguyễn hân hoan đón nhận những bước chân mười bảy tuổi của Hạ như đón nhận từ một buổi nào người con gái có đôi mắt đẹp ngơ ngác cười trên những bậc thang bệnh viện.

— Vào đây Hạ.

Nguyễn đẩy cánh cửa kiếng. Hạ ngoan ngoãn đi vào. Chiếc bàn trong góc quán ngó ra phía công viên cỏ xanh mượt. Mặt bàn màu nâu, bóng loáng ngó thấy mặt mình soi trong đó, những chiếc ghế bọc da vàng. Nơi đây, đôi lần Nguyễn đã tới, đã ngồi, đã nhìn ra một phía phố lạ lung và một công viên nhiều cây thẳng vút lên trời. Những con đường nối về ngã tư đèn như từ trên dốc đổ xuống. Mọi người đi bên ngoài bình thản nhợt nhạt. Trong quán nhạc mở nhỏ, nghe xa vắng mơ hồ. Tiếng hát của người ca sĩ ngoại quốc với bản tình ca bất hủ như rơi từ một cõi nào xuống. Hạ ngồi bên cạnh, quyển sách để chéch một góc bàn. Nguyễn đã nhìn rõ vào đôi mắt Hạ, nhìn rõ chiếc mũi Hạ, nhìn rõ cánh môi Hạ. Nguyễn hiểu thật thà lòng mình Hiểu vì sao có một buổi chiều tuyệt vời trong bệnh viện, hiểu vì sao có buổi gặp gỡ lạ lùng trong cơn mưa kỳ diệu hôm nay.

— Hạ uống gì ?

Hạ ngó Nguyễn, chớp mắt :

— Anh uống gì ?

— Anh định gọi một tách cà phê sữa, uống thật nóng.

— Cho Hạ như thế với.

Nguyễn cười nói với người hầu bàn đứng chờ sau lưng. Người hầu bàn quay đi một lúc mang trở ra hai tách cà phê, sữa để trong chiếc bình sứ ngà nâu sẫm bóng loáng. Nguyễn rót sữa vào tách cà phê của Hạ nhớ tới bài thơ của một thi sĩ ngoại quốc. Bài thơ chắc chắn phải làm trong quán cà phê, trong trường hợp như thế này. Tiếng cười của Hạ vỡ ra :

— Chia hai nửa đấy nhé, anh không được ăn gian, chia cho Hạ ít chia cho mình nhiều.

Nguyễn nghiêng bình cho Hạ dòm. Hạ chau môi nheo mắt, rồi gật đầu. Nguyễn rót phần sữa còn lại vào ly cà phê mình.

— Hạ phải uống với một tí đường, không tối nay về khó ngủ.

Nguyễn múc đường bỏ vào tách cà phê cho Hạ, quậy đều muống. Hạ uống cà phê bằng muống nhỏ xíu. Chiếc muống được cắm giữa hai hàm răng ngọc thạch. Hạ ngược mắt hỏi :

— Bài hát gì thế anh

— Một bản tình ca.

— Như thế nào ?

— Hai người yêu nhau trong tội cùng nỗi đau khổ, hạnh phúc. Hai người còn trẻ lắm đấy nhé ?

Nguyễn vừa nói vừa nheo mắt làm Hạ cười. Hạ đặt chiếc muống xuống lòng đĩa hỏi :

— Yêu nhau hạnh phúc chứ sao đau khổ ?

— Lúc này Hạ nói đau khổ cũng là một nỗi tuyệt vời. Đó là một cách trả lời của anh, còn nhiều cách khác nữa.

— Hạ chưa nói như thế bao giờ.

— Hạ nói một câu gần như vậy.

Hạ cúi thấp mặt xuống, mắt nhìn Nguyễn qua vòng miệng tách :

— Như thế thì Hạ hãy còn thắc mắc.

— Anh không giải thích nữa. Hãy thắc mắc những gì mình không cần biết rõ.

— Hạ chưa cần biết rõ mà. Anh Nguyễn quê chưa.

— Ủ, anh quê lắm. Uống đi cô bé.

Nguyễn bao giờ cũng có cách kết thúc câu chuyện như một kẻ đầy quyền uy. Hạ e dè, rồi ngoan ngoãn nghiêng mắt nhìn Nguyễn với một muống cà phê sữa trong hàm răng. Anh bỏ đường hơi ngọt đấy. Nhưng không sao, hình như Hạ cũng thích ngọt ngọt, Dĩ nhiên cũng có ý nghĩa với những điều khác. Hạ ngạc nhiên với buổi chiều nay của mình. Người con trai kia lạ quá. Hắn ở đâu tới, tự nhiên trở thành quyền uy và gần gũi không qua một thời gian thử thách nào. Mới đó, quen nhau. Mới đó đã thân nhau. Hạ chưa hề nghĩ tới ngày này. Ngày mà Hạ rụt rè bước sang đường với một người lạ, khép nép bên người trong quán, nhìn vòng khói cà phê thơm bốc lên trong đôi mắt ngó nhau. Giọng nói ngắn, quyền uy kia tại sao có khả năng làm

lòng Hạ mem, làm lòng Hạ ngoan ngoãn nép một bên. Từ trước Hạ chưa bao giờ như thế. Những ông anh họ của lũ bạn, đã từng chứng tỏ mình là một kẻ có khả năng thu hút. Nhưng Hạ chưa lần nào làm một cây kim trước cục nam châm. Hạ chỉ làm tờ giấy mỏng, bay mãi, nhõn như mãi. Nguyễn có gì khác hơn cục nam châm, khác hơn những kẻ đầy quyền uy kia không ?

Hạ chớp mắt nhìn Nguyễn với dáng ngồi bất động, im lặng. Mái tóc Nguyễn rối bời, quá kỳ chưa hót. Mái tóc không nằm ngoan theo một đường ngói bình thường của con trai. Mái tóc ương ngạnh, tự nhiên tung tung làm sao. Và hình như Nguyễn cũng không để ý đến điều đó. Đôi mắt Nguyễn to, nhìn như trừng người ta. Nhưng đôi mắt buồn quá. gương mặt thần nhiên đến khinh khỉnh. Anh gầy quá. gương mặt anh làm người ta e dè bấy nhiêu, thân thể anh làm người ta lo âu bấy nhiêu. Nỗi buồn đã gặm mòn chất mỡ trong người anh hay sao. Khổ đau của đời sống đã nuốt trửng những hồng huyết cầu trong máu anh hay sao. Anh vui như buồn, anh cười như sầu héo, anh nói như im lặng, anh sống như chết. Trời ơi, anh ở đâu hiện ra với những ngày tháng sáu mưa buồn, mùa hạ dày xéo lòng người ta, ve sầu, hoa phượng, nắng mưa điều đứng hồn người ta.

— Bao giờ thì huề với Phượng ?

— Anh đừng nhắc chuyện đó.

— Tự nhiên rồi hai người giận nhau. Giận không có ngày kết thúc.

— Con gái giận dai lắm anh ạ. Con gái chỉ có chiến tranh chứ không có hòa bình.

— Anh đứng giữa, xin giảng hòa. Có được chăng.

— Chắc là không.

— Tại sao ?

— Vì anh là con trai. Và có lẽ, cũng không tại sao hết.

— Như vậy có buồn không ?

— Buồn chứ anh.

— Việc gì phải mang nỗi buồn đến cho mình. Hòa đi Hạ. Hòa đi cô bạn nhỏ.

— Phượng nhờ anh làm sứ thần cầu hòa đấy phải không ?

— Đừng hiểu lầm. Phượng không nhờ, không nói gì cả.

— Sao biết người ta giận nhau. Anh phía rồi đó nhé ?

Nguyễn cười :

— Vì thấy Phượng đi chơi một mình, Hạ đi chơi một mình. Trước đi về vẫn có nhau kia mà.

— Không tin. Phượng nói anh mới biết.

— Rồi. Phượng nói thì đã sao

— Nó nhờ anh cầu hòa luôn, phải không ?

Nguyễn đặt chiếc muống xuống :

— Đã bảo không.

Hạ thở dài :

(Còn nữa)

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM
ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

sao nhỏ nhất

Vì tính từ nhỏ nhất được biết đến là một ngôi sao « Trắng Lùn » có tên LP327-186. Nó chỉ bằng nửa đường kính nguyệt cầu ; ở cách xa ta 100 năm ánh sáng và được tìm ra hồi tháng 5-1962 tại Minneapolis, thuộc tiểu bang Minnesota, Hoa Kỳ.

sao nhẹ nhất

Ngôi sao nhẹ nhất là ngôi sao của Strand nằm trong thiên tò Cygnus với chất lượng chỉ bằng 0,8 phần trăm

SỔ VÀNG

Tuần tới Kiến Vàng sẽ công bố danh sách 10 Bạn Vàng được ghi tên vào sổ vàng của Cửa Tiệm để gửi tặng sách.

Điều mà KV đã lưu ý từ lâu mà nay mới thực hiện được.

của [mặt trời, nghĩa là vào khoảng 15.000.000.000.000.000.000.000 tấn !

sao nhiều tuổi nhất

Số tuổi mặt trời được ước lượng vào khoảng 7 tỉ rưỡi năm, còn thiên hà của chúng ta thì vào khoảng từ 10.000 triệu đến 12.000 triệu năm. Trong tháng chạp năm 1959, người ta tính ra rằng chòm sao cũ NGC 188, nằm bên cạnh thiên hà của chúng ta, đã đốt hết 18% khí hydro, và do đó, số tuổi của nó có thể đã lên tới 24 tỉ năm.

sao xa nhất

Thái dương hệ, với mặt trời, 9 hành tinh, 32 vệ tinh, gồm thêm á tinh và sao chổi đã được khám phá ra từ năm 1921 với khoảng cách 27.000 năm ánh sáng kể từ trung tâm điểm có dạng hình ống kính của thiên hà chúng ta (với đường kính 100.000 năm ánh sáng), và chứa đựng vào khoảng 100 000 triệu vì sao. Ngôi sao xa nhất nằm trong thiên hà của chúng ta có khoảng cách là 75.000 năm ánh sáng.

KLEY 3321 (sưu tầm)

nghề cười thuê

John Montgomery, sống ở Nữ Úc cách đây 60 năm, một tối ông đi xem hát tại nhà hát lớn Nữ Úc vì vui quá nên phá nên cười như điên tức thì hàng vạn người cũng cười theo đến nỗi chủ rạp phải nhờ nhà chức trách mời John ra ngoài. Tuy nhiên đêm sau John được mời đến cười thuê với giá 10 Mỹ kim một đêm. Thế là vì vô tình mà John Montgomery đã khai sinh một nghề mới : nghề cười thuê.

Từ đó, John sống như ông hoàng, các rạp tranh nhau mời ông đến cười « giúp » đến nỗi lương mỗi tối tăng lên đến hai ba trăm Mỹ kim và ông đi đâu là công chúng đổ xô đến đấy.

Nhưng « sinh nghề tử nghiệp » Một hôm, năm 1945, John đang cười tại một rạp lớn tại thành phố Philadelphie thì ngã gục xuống đất và chết ngay tại chỗ, trong khi trận bão cười của khán giả vẫn chưa tan.

HẠNH (ghi)

những cánh pensée

Tuổi trẻ là tuổi không ngần ngại gì cả, vì không nghĩ ngại gì cả.

SUSANNA MARCH

Dù sao thì sao, dù chỉ còn là cái xác không hồn thì chúng ta cũng vẫn phải làm việc.

PIERRE CURIE

Không có gì làm cho ta vĩ đại bằng một đầu khổ vĩ đại.

ALFRED DE MUSSET

Sung sướng thay kẻ nào có một lý tưởng và tuân theo lý tưởng đó.

LOUIS PASTEUR

Tôi chỉ có một nắm mồ mà tôi phải đem cả tinh mệnh để gìn giữ là : giang sơn Việt Nam.

PHAN ĐÌNH PHÙNG

KIM CÚC (ghi)

khó tin nhưng có thật

Ở bên Tây mỗi làng đều có lập đại chiến sĩ đã bỏ mình cho tổ quốc. Ấy vậy mà có một làng tên gọi là Thierville không hề thấy có điều này.

Lý do là dân làng đi lính đánh nhau từ xưa đến giờ không có ai bị chết trận cả dù chiến tranh năm

CHẠP PHÔ ĐẠI TỰ ĐIỂN

KIẾN VÀNG chủ biên
với sự đóng góp của các Bạn Vàng

tựa

Đây là một cuốn Tự Điển Định Nghĩa vul nhất thiên hạ học trò. Vì là công trình của nhiều người nên bản văn này mới chỉ là dự thảo, chưa có sự sắp xếp theo vần hay thống nhất toàn thể. Mở đầu cuốn tự điển này là bạn ĐỖ NGUYỄN HOÀI MY với chương đặc biệt về HỌC ĐƯỜNG.

học đường

ĐỖ NGUYỄN HOÀI MY

LỚP HỌC : Một nơi dạy dỗ học sinh thành những « phần tử lớn » trong xã hội. Nếu không có kỷ luật, nó sẽ biến thành một « siêu thị » sôi động, nhộn nhịp nhất nước.

GIÁM THỊ : Người được ban giám đốc bổ nhiệm ra để chăm nom lũ thư sinh và cũng là người thường bị quấy phá bằng những màn « vũ » do các nhà « ảo thuật » kỳ tài trình bày.

CÔ GIÁO : Người thường bắt học sinh phải « xông pha độc diễn » và phải trả thật nhiều nợ trước khi cho phép học sinh an tọa.

TRƯỞNG LỚP : Người thường dễ thương nhất lớp lo che chở cho các bạn và được « dân chúng » bầu ra để gánh chịu những trái oan của các ông bà « kẹ ».

(Còn nữa)

1870, 1914 hay 1939 cũng vậy, sau mỗi lần dứt chiến tranh tất cả trai tráng đều trở về bình yên với cha mẹ, vợ con.

Ước chi ở Việt Nam ta có chừng vài chục làng như vậy thì sướng biết bao.

bạn biết không

— Khi cây cối ngả sang màu vàng, nhất là cỏ thì chính là dấu hiệu của sự thiếu chất sắt trong đất đỏ đấy các bạn ạ.

— Uống nước trà không làm ta mất ngủ, bình thường nó chỉ giúp cho chúng ta bớt mệt và dễ dàng trong công việc trí óc.

MINH TUẤN (Hòa Lạc)

dùng bằng cách nào

Nhà khôi hài nổi tiếng Tristan Bernard một hôm được một người bạn mời đi thử một vòng trên chiếc xe mới mới mua, ông ta không yên tâm mấy vì hiệu xe này nổi tiếng là chạy như gió.

Một lúc sau, xe tông phải gốc cây, tai nạn xảy ra. Người bạn kéo ông tai ra khỏi đồng sắt, lo lắng hỏi thăm, ông ta lắc đầu nói:

— Tôi không biết anh sẽ dùng xe lại bằng cách nào nếu đường không có cây...

ĐỨC SINH (ghi)

vua hitchcock

Người ta bảo rằng sở dĩ ông vua « Suspense » Hitchcock trở thành đạo diễn chuyên làm phim toát mồ hôi lạnh là vì một kỷ niệm của thuở thiếu niên: Một hôm, ông trốn học. Cha của ông mới hợp lực với một người bạn làm cảnh sát mở cuộc

« săn đuổi học trò » và rồi cuộc săn được đầu ông, đem nhốt vào phòng, khóa lại suốt một đêm.

Về sau, « sự lo sợ của kẻ đi trốn » và « sự sợ hãi của kẻ bị lùng bắt » đã được ông truyền qua cho các nhân vật trong phim của mình để bù lại một thời kỳ mà mình đã bị như vậy.

BÍCH KIỀU (ghi)

kẻ thiếu người thừa

Hai thực khách ngồi chung một bàn trong tiệm ăn. Người thứ nhất:

— Thật rõ khổ! Ngày nào tôi cũng phải đi ăn tiệm vì vợ tôi không biết làm bếp.

Người thứ hai:

— Thế là ông bạn còn may mắn hơn tôi. Tôi phải đi ăn tiệm là vì vợ tôi cứ nhất định đòi để nàng làm bếp cho kỳ được!...

BÍCH KIỀU (T.H.)

sự thật đau lòng

Trong một bữa tiệc, một bà được xếp ngồi cạnh một văn sĩ nổi tiếng đã nói:

« Tôi đã đọc sách của ông từ khi nó còn đăng dẫn trên báo, rồi lại đọc khi được in thành sách, được rút ngắn lại để quay thành phim và diễn trên vô tuyến truyền hình tôi cũng đều xem.

« Tôi hỏi thực ông nhé, ông định nói gì trong cuốn sách đó vậy ?? »

TUYẾT HOA (GD)

tướng làm

Trong một nhà giam, người cai gõ vào xà lim của một tù nhân khổ sai chung thân và báo cho anh ta hay:

— Ngày mai anh phải quét dọn nơi đây cho sạch sẽ, ông giám đốc khám đường sẽ đến.

Tù nhân hơn hờ hỏi:

— Thật chời? Ông ta bị bắt rồi à?

lương tâm

Lương tâm chính là người khác ngồi ở đây lòng anh.

PIRANDELLO

Khi lương tâm lên tiếng tức là xã hội lên tiếng trong ta.

DURKHEIM

Lương tâm do kinh nghiệm mà có, nhờ kinh nghiệm ta từ bỏ cái tội ích kỷ để hướng tới tha nhân.

STUART MILL

Lương tâm là một cảm quan đạo đức nhờ đó ta cảm nghiệm ngay điều thiện và điều ác.

SHAFESBURY

Lương tâm là một bản năng thiêng liêng, một tiếng nói bất tử và siêu việt có ngay khi con người sinh ra. Đó là vị thần phán không bao giờ sai lầm về điều thiện và điều ác.

J. J. ROUSSEAU

những đồng tiền cổ đắt giá nhất

Người ta vẫn tin rằng kiêu đồng tiền 1 đô la bằng bạc năm 1911 của Gia Nã Đại đang trong tay một tư nhân đã do John Mc Kay C'ements of Haley bury Ontario, Gia Nã Đại mua với một số tiền hơn 60 000 đô la Gia Nã Đại vào tháng 6 năm 1965.

Một cuộc bán kín đảo giữa tư nhân với nhau để bán 1 đồng tiền không biết là loại gì, chừng 75 000 đô la năm 1964.

Louis Eliasberg of Baltimore là

người có một bộ duy nhất tất cả loại tiền của Mỹ bao gồm cả đồng tiền vàng 3 đô la năm 1870. Hai đồng tiền vàng Mỹ loại 50 đô la năm 1877 bây giờ trong viện Smithsonian, Hoa Thịnh Đốn đã được trị giá tới 100 000 đô la 1 đồng.

bộ sưu tập tiền lớn nhất

Vào tháng 11 năm 1967, bộ sưu tập tiền của Lilly gồm những 1227 đồng đô la tiền vàng Mỹ và giờ đây bộ tiền này đang ở trong viện Smithsonian. Giá thị trường bộ tiền này có thể lên tới 5.500.000 đô la.

Kho tàng khổng lồ của ai mà người ta đã tìm lại được là một số vàng trị giá chừng 3 000 000 đô la của một kho vàng chừng 8.000 000 đô la chôn trên 10 chiếc thuyền Tây Ban Nha bị đắm trong 1 cơn bão ngoài khơi Florida ngày 31-7-1715.

NHỊ LANG (cóp)

chuyện điên

Trong một dưỡng trí viện, một bệnh nhân vỗ ngực hét to.

— Ta là Quang Trung hoàng đế đây! chính ông trời đã nói với ta như thế.

Nột bệnh nhân khác đứng bên cạnh nạt ngay.

— Lão! Tao có nói với mày câu đó bao giờ.

TUYẾT HOA (GD)

tự diễn đầu tiên

Tại miền bắc I-Rắc, cách đây ít lâu, một đám phu đào đất làm việc đã tìm thấy nhiều tấm bia đá cổ. Trên những tấm bia này có khắc một thứ cổ tự và hình các vị thần mà dân Mê-sô-ba-ta-mi trước đây vẫn thờ.

Theo các nhà khảo cổ chuyên môn tại I-Rắc thì đây là di tích của một cuốn tự vị khắc trên đá của dân Babilone.

Tính ra, những tấm bia này đã có vào khoảng 2.000 năm trước Thiên Chúa giáng sinh.

ngôn ngữ xưa nhất

Tiếng Agil (Pháp) đến ngày nay có lẽ được xem là tiếng nói đầu tiên của nhân loại, xuất hiện từ 15 000 năm trước kỷ nguyên. Trước ngày ấy, nhân loại chỉ truyền ý với nhau bằng cách ra dấu hay dùng những lời phát âm riêng cho mỗi nhóm người nghe mà thôi.

Chữ viết đầu tiên là tiếng Sumé-rien xuất hiện 5.000 năm trước kỷ nguyên.

TRÌNH CÔNG TRUYỀN (Sưu tầm)

irène joliot curie

Chính là con gái 2 nhà bác học Pierre và Marie Curie, sinh năm 1897 và mất năm 1956. Từ năm 1918, cô làm việc với mẹ tại viện Radium, đỗ Cử nhân Toán và Vật Lý năm 1920, chuyên nghiên cứu về Tánh Phóng xạ (Radio activité) của chất Polonium và Radium. Đỗ Tấn Sĩ Khoa học năm 1925, thành hôn năm 1926 với Frédéric Joliot. Từ đó về sau, hợp tác với chồng, chuyên nghiên cứu về bức xạ (rayonnement) alpha, về sự bắn của hạt nhân nguyên tử (projection des noyaux atomiques) khám phá ra Trung hòa tử (neutron) chứng minh rằng tính chất phóng xạ có thể chế tạo ra được (radioactivité artificielle). Năm 1935 cùng chồng, bà được giải thưởng Nobel về Hóa học. Từ năm 1936, bà chứng minh sự phát ra những trung

hòa tử bởi hạt nhân uranium (émission de neutrons par des noyaux d'uranium); Nữ bác học Irène là hội viên danh hàm của viện Hàn Lâm Y Khoa Bỉ, Hàn Lâm Viện Khoa Học Ấn Độ, Hàn Lâm Viện Khoa Học Liên bang Sô viết, Bác sĩ Danh dự Đại học Edimbourg của Đại học Oslo và của nhiều Đại học khác... Người có đề nhiều tài liệu nghiên cứu gồm 54 tập đóng lại thành một cuốn sách giá trị nhan đề là «Hóa học thuộc về những nguyên tố phóng xạ thiên nhiên» (Chimie des radio éléments naturels).

PIANO (cóp)

kiến
vàng
oi!

VẤN : Kiến Vàng ơi, khi « người ta » trên tức, thì làm sao cho họ biết là mình giận mà không thềm nói.

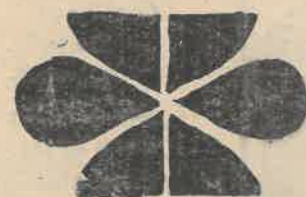
PHAN THOẠI MAI

ĐÁP : Giận mà kẻ bị giận không biết, kẻ ra cũng... quê thật đấy. Nhưng làm sao à, nhờ cái miệng thật to lên, không dễ thôi, tôi tiếp tục khóc to hơn đây nè. Còn nếu không thềm nói, nên đổi diện hăn mà làm bánh bao, cho hăn ăn ớn tới tận cổ luôn.

VẤN : Kiến Vàng ơi! Làm sao mà mình biết « người ta » đang bắt cả hai tay nhỉ?

THOẠI SAO DUNG (VB)

ĐÁP : Khi ta chơi trò tay trắng tay đen tay ba và ta là kẻ « được » loại trước ra đứng một xó mà... khóc.

NHU NGÀY XA XƯA TÓN NỮ THU DUNG

RỒI MỖI SỚM, MỖI CHIỀU NGHE THỜI GIAN CHUYỀN mình qua khung cửa, ta có còn giữ được gì không? ngoài những tờ thư mỏng manh như phiến lá và những dòng an ủi hồi hân ân cần không thể làm nước mắt ta rơi dễ dàng như ngày cũ tháng xưa. Ta có còn là ta hay đã hóa thân thành một kiếp rong rêu ngàn đời câm lặng. Chưa bao giờ ta sống thực cho chính mình. Buổi sáng, khoá kín cửa phòng để đi đến sở làm những công việc nhàm chán — đối với mọi người nhưng nhất định không đối với ta. Phòng làm việc nhìn ra một giàn Huynh Anh bông vàng lá lục. Mỗi lần ngược lên nghỉ ngơi một vài giây sau những vang đánh máy ta lại thấy những đóa hoa vàng tươi như mộng. Oi! mộng của ta, nhỏ nhoi khiêm nhượng mà ta chẳng đạt bao giờ.

Buổi trưa về mở cửa, tần ngần một chút trước khi cúi xuống, tìm nhặt một lá thư của người xa hay tờ giấy của bạn bè gửi lại khi đến nhà mà ta đi vắng; uể oải, chán nản và buồn rầu như cánh quạt mỗi rã rời trên trần nhà mà không dám nhắm mắt buông xuôi. Oi! ta đáng thương, ta tội nghiệp biết nhường nào...

Buổi chiều thức dậy sau giấc ngủ trưa, chống tay nhìn mông lung qua khung cửa sổ, đón những sợi gió bèn hắt vào thoả mái nhẹ nhàng, ngắm những đợt sóng cuộn cuộn vào bờ để đợt nhiều muốn bỏ thành phố mà đi.

Ta hoang mang, ta yếu đuối... rồi cuộc ta cũng cần phải có người thân. Ta gục đầu vào đôi bàn tay. Ta cô đơn, cô đơn vô cùng...

NGUYỄN TUẤN ANH

TRẦN BÍCH LIÊN (Biên Hòa)

Cháu quên không nói cho chú biết là trông mắt và nước tiểu có vàng không. Chú đang nghĩ là cháu đau gan đấy; Phải kiêng trứng, mỡ, chích Lobamine và uống Sulfarlem ít lâu, sẽ bớt. Chúc cháu học hành tấn tới và thi đỗ cuối năm.

NGUYỄN VĂN NAM

Nếu đúng như Bác sĩ nói bệnh phổi của em đã thành sẹo thì việc chi phải giải phẫu cắt bỏ một phần lá phổi đi. Nên thử máu để biết tốc độ lắng của máu, mới có thể đoán là bệnh đã ổn định hay chưa.

Có thể bơi lội, tập thể dục nhẹ nhàng. Riêng điều cuối cùng em hỏi thì phải tuyệt đối kiêng cử đấy.

H.T.M.L. (Tùng Nghĩa).

Với chiều cao ấy sao cháu lại nghĩ là mình lùn? Vả chăng cháu còn sức cao thêm rất nhiều trong những năm tháng tới. Duy có một điều là cháu hơi nặng kí. Nên ăn ít đi, nhất là đừng ăn vặt, bớt thịt, cá,

mỡ, uống ít nước, làm sao sụt được chừng 2, 3 kg là vừa đẹp.

MỘT ĐỘC GIẢ Ở QUỐC LỘ 1 NHA TRANG và TRƯƠNG KIM HẠNH (Qui Nhơn)

Xin xem câu trả lời số 1.

1— Muốn chữa huyết trắng cháu hãy mua Septyl hay Mercryl Laurylé nước để làm vệ sinh hàng ngày, uống thêm Albamycin G.U, Vitaminéral và chích Chlorophéwicol.

2— Thoa chân bằng thuốc mỡ Fongéryl.

3— Da trắng hay đen là tùy ở số lượng chất sắc Melanine chứa ở trong da và thay đổi tùy theo giống người cháu a! Uống nước chanh khi có thai không làm cho làn da hài nhi tương lai trắng ra như cháu nghĩ.

HỒ THỊ THU HƯƠNG (Mỹ Tho)

Trước hết chú phải hỏi ngay là có bị táo bón không? Nên ăn ít mỡ, trứng, dùng nhiều rau. Uống Bétaligine, và 1 vài loại thuốc trấn thống như Dolviran, Pyrétthane sẽ bớt nhức đầu. Dùng thêm 2 chút an thần như Méprobamate càng tốt. Nếu không thấy thuyên giảm nhớ viết thư cho chú. Thiệp chúc Tết của cháu đẹp ghê! Hết sức cảm ơn.

VŨ VĂN VƯỢNG (Vũng Tàu)

Cháu mua một lọ Crème Cortibio để thoa vào các mụn đó chúng sẽ lặn đi. Về tật xấu đó chú chỉ có thể nói với cháu một điều là rất tai hại cho hạnh phúc gia đình và tương lai truyền giống. Bằng tất cả nghị lực cháu nên bỏ ngay càng sớm càng tốt.

HUỲNH ANH (Cần Thơ)

Với tuổi 17 mà nặng 50 kg ở phải nữ như cháu quả là có hơi mập. Bớt

đi được độ 3 kg thì với chiều cao đó (1m65) cháu sẽ tìm được sự cân đối cần thiết. Uống ít, ăn 2 bữa 1 ngày, nhiều rau, ít cơm, thịt, cá, nhất là kiêng mỡ. Không cần phải uống thuốc. Chính vì mập mà mí mắt trở thành một mí. Mắt loại này giống như dân Nhật Bản lại có vẻ duyên dáng, ngây thơ, có gì mà cháu lo.

THANH HỒNG (Dĩ An)

Cháu nên dùng thuốc vôi như Calcigénol, hay Calcium Corbière để cao thêm chứ không nên nhịn ăn để ốm bớt: chịu khó bơi lội và tập thể dục hàng ngày.

VŨ VĂN TU (Savannakhet)

Mặt trong của bình thủy được tráng bằng một lớp thủy ngân. Như ông nói khi rót nước ra lại có những vẩy nhỏ như cát màu bạc vậy bình này đã hư và có hại cho sức khỏe nếu uống nước đó. Ông nên mua bình khác thay.

TRẦN BÌNH (Saigon)

Bệnh ngứa ngoài da của cháu có thể thuyên giảm nếu uống Hyposulfène, Médrol, Griséfuline, chích Psorial và thoa thuốc mỡ Laccoderme au Goudron de Houille hay Fongéryl. Nếu không bớt cháu nên thử máu (B W) và thông báo kết quả cho chú để tiếp tục trị bằng cách khác.

ANH THI (Phong Dinh)

1.— Bệnh sưng thối và đùn thịt ở móng chân cái (Ongle incarné) của bạn cháu nếu uống và chích trụ sinh như Auréomycin, Cotracyn, Chloramphénicol... Không bớt thì phải nhờ y sĩ giải phẫu khoét chỗ đó đi mới mong lành hẳn.

2.— Riêng cháu nên nhịn ăn, kiêng mỡ để bớt đi độ 2 kg là vừa.

NGỌC LAN (Cần Thơ)

1.— Đề học thi cháu nên dùng Actiphos Amphéamire, Cervotonic hay Gammalon.

2.— Trẻ em 3 và 5 tuổi làm sao cho uống cà phê được. Rất có hại.

3.— Bệnh lở miệng (Aphtes) của cháu có thể trị bằng cách uống Nicobion, Acti-Levure và thoa miệng bằng Collusulfar.

THANH TÂM (Mỹ Tho)

1.— Cháu có thể uống Pyrétthane Gouttes hay Dolviran, kèm thêm một chút thuốc an thần như Épanal 3 sẽ bớt nhức đầu. Tránh táo bón, kiêng đồ mỡ, thịt, trứng, la-de... Ăn nhiều rau.

2.— Thoa Vaseline vào tay hay Soupline Aux Avelines sẽ toại nguyện. NGUYỄN THỊ HỒNG LAN (Đà Nẵng)

1.— Táo bón là do sự tiêu hóa yếu kém. Nên ăn nhiều rau, ít thịt, mỡ. Sau khi ăn nên tráng miệng đu đủ. Mỗi tối ngâm 1 viên kẹo Tructines Vichy hay uống một muỗng Paragar. Uống thêm Euchol hay Cholagol.

2.— Uống ít nước, nằm ít, vận động sau bữa ăn, bơi lội, sáng sáng tập thể dục như leo dây, hay nằm ngứa làm 5, 7 chục động tác dơ cao 2 chân cho thẳng đứng với thân hình bụng sẽ bớt bớt.

3.— Mỏi dặng thì đường kính chưa đều. Có thể uống Hémagène. Rửa bộ phận sinh dục hàng ngày bằng Septyl hay Mercryl Laurylé và uống Albamycin G. U. huyết trắng sẽ giảm.

ÁNH TUYẾT (Sài Gòn)

1.— Cao và nặng như vậy là vừa cháu đừng thắc mắc. Ở Sài Gòn có rất nhiều Club có hồ bơi như ở cạnh vườn Tao Đàn, ở đường Tự Do v.v...

2.— Muốn trị hôi nách cháu nên mua 1 thỏi Stic Deodorant để dùng.

Nguyên tác : VACANCES ROMAINES của IAN HUNTER
và WILLIAM WYLER • Bản viết văn : HOÀNG HẢI THỦY

Chàng nhiếp ảnh không hiểu gì cả, nhưng giọng nói cùng vẻ mặt của bạn cho chàng hiểu rằng chàng nên... hiểu, Hoàng Giang không muốn chàng đi với công chúa nữa. Mai đây chàng sẽ thanh toán với Hoàng Giang về thái độ đàn anh, trích thượng này, nhưng bây giờ chàng phải chịu bạn. Nên chàng cười và gật đầu :

— Ờ... Toa không nói chút nữa moa quên... Moa có việc phải làm cho xong trước đêm nay thật. Chia tay vậy... Nhưng...

Vĩnh Xuân năn nỉ :

— Lát nữa... nếu moa làm xong công việc sớm, moa có thể đến nhà hàng khiêu vũ chứ ?

— Được.

— Vậy thì tốt. Tạm biệt An nhé... Hy vọng chúng mình còn gặp nhau nhiều...

Bây giờ chỉ còn Hoàng Giang và Anne đi sánh vai nhau trên con đường vắng. Họ muốn nói với nhau rất nhiều nhưng cả hai cùng im lặng. Họ không thể nói ra với nhau những lời họ muốn nói. Một chiếc xe ngựa lọc cọc chạy ngang, Hoàng Giang gọi xe. Chàng đỡ nàng lên xe và lên ngồi cạnh nàng. Xe ngựa đúng là thứ xe dùng cho những người yêu nhau đi chơi trong đêm trăng giữa một thành phố cổ kính.

Họ thực sự được gần riêng nhau trong vài tiếng đồng hồ.

chương mười bốn

Sau khi đưa nàng đi bộ bên những bờ nước Caracalla và dưới những hàng thông rì rào trong công viên Porta Capena, Hoàng Giang đưa Anne tới một quán ăn nhỏ, rất thơ mộng, ở bên dòng sông Tibre, cách nơi có chiếc du thuyền được chuyển thành nhà hàng khiêu vũ không mấy xa. Quán ăn này là nơi lui tới của những văn nghệ sĩ và bà chủ quán là người quen biết với Hoàng Giang.

Bà chủ, một thiếu phụ vui tính, hồn nhiên nhưng không suồng sã, trạc ngoài 40 tuổi, người hơi mập theo đúng kiểu bà chủ quán ăn. Bà chào đón Hoàng Giang nồng nhiệt như người nhà. Và khi thấy chàng dẫn tới cô bạn gái xinh quá là xinh, bà dơ cả hai cánh tay bụ bẫm lên trời để ca tụng. Bà hướng dẫn cặp khách trẻ tuổi này tới một bàn ăn khuất mãi đằng sau quán. Ngồi ở đây, hai người như có một phòng ăn riêng, những bức tường đá cao tới nửa người bao quanh họ nhưng vẫn không ngăn mắt họ nhìn xuống dòng sông vàng ánh trăng.

Không để cho Hoàng Giang được quyền gọi thức ăn, bà chủ tranh phần quyết định những món ăn đặc biệt để khoản đãi cô khách. Bà không phê bình cô khách hơi gầy, bà chỉ bày tỏ quan niệm của bà về đa số các cô nhện ăn để có thân hình mảnh dẻ thời buổi bây giờ. Bà cho việc nhện ăn là đại đột và vô ích. Bà cả quyết với cô khách rằng đàn ông đa số đều thích cười những cô có da có thịt làm vợ. Miễn là đừng mập quá như cái lu. Đàn ông sợ những cô gầy nhom là phải, bà nói bằng một giọng quan trọng, cười mấy cô gầy như que tăm về chạy thuốc suốt đời, đàn ông người ta đâu có ngu. Lại còn phải có con, nuôi con, làm lụng việc nội trợ nữa chứ...

Những lời ríu rít của bà chủ quán vui tính làm cho nụ cười trở lại trên môi Anne. Quả thật cho đến lúc này chưa bao giờ nàng phải bận tâm đến chuyện gầy ốm, mập bự. Có lẽ vì trời cho nàng có tấm thân mảnh mai, thanh thoát, cũng có thể nguyên nhân là vì trong hoàng cung, Hoàng Hậu sợ mập nên đã cho áp dụng phép tiết chế ẩm thực từ ngày nàng chưa ra đời. Hoàng Thái Hậu, bà nội của nàng, lúc còn trẻ cũng rất đẹp, nhưng khi về già hơi mập Hoàng Hậu sợ rồi cũng mập nên đã cẩn thận về vấn đề ăn uống.

Phần vì hôm nay đi nhiều, nàng thấy đói, phần vì thấy thiện chí của bà chủ, Anne ăn thật nhiều, và ăn thật ngon. Tất cả những món ăn được đem ra đều lạ với nàng. Tên những món ăn cũng lạ tai, nghe như tên bài hát. Mỗi lần tìm thấy một thứ nàng biết tên trong món ăn. Anne lại thích thú la lên như cô học trò nhỏ tìm thấy đáp số những bài toán đố.

Nhưng phần nhiều nàng nói sai tên những thực vật được biến dạng trong những đĩa thức ăn. Hoàng Giang cao hứng giảng giải :

— Ở trong trường nữ học của An, chắc người ta không có mục dạy gia chánh ? An đã học được những gì ở trong trường ?

— Nói thật với Hoàng Giang là An chẳng học được gì nhiều.

— Sau món này An sẽ được thưởng thức một món đặc biệt La Mã gọi là Scampi Fritti. Nhiều người ở La Mã biết làm món này nhưng tôi dám quả quyết là không ai làm khéo bằng bà chủ quán chúng mình đang ăn. Scampi Fritti ở đây ngon nhất thế giới.

— Scampi Fritti là cái gì, anh ?

— Đó là món tôm biển nấu sốt chua với những trái olive tươi. Ăn món này, An sẽ thấy trẻ khoẻ ra, già trẻ lại. Olive vừa được hái về hòa hợp với mùi biển mặn sẽ làm An quên hết phiền muộn, nếu có ..

— Chỉ cần nghe anh quảng cáo, An cũng đủ thấy ngon rồi.

— Chắc An chưa bao giờ nghe nói đến món Scampi Fritti. Đừng nói gì đến chuyện đã được thưởng thức ? ?

— Anh nói đúng.

An gật đầu công nhận. Nàng moi óc cố nghĩ ra một món gì thật đặc biệt của hoàng gia mà nàng từng ăn, từng biết rõ, để nói với Hoàng Giang. Nhưng nàng không tìm ra được một món nào đặc biệt để có thể khoe cả. Trái với sự tin chắc của nhiều người vua chúa thực sự không được ăn ngon. Nhất là Hoàng Hậu lại sợ mập và theo tiết chế ẩm thực. Trong số những vị vua chúa ở trên đời này, chắc chỉ có vua chúa Trung Hoa và La Mã ngày xưa là ăn ngon. Nhưng cũng vì lẽ ăn uống quá ngon mà những vị vua chúa những nước đó tới nay đều đã bị nhân dân lật đổ.

Rượu Chianti, một thứ rượu riêng của Ý Quốc, đựng trong những cái chai xinh xắn bên ngoài bọc một lớp rơm khô trông thật mỹ thuật bắt đầu bốc lên đầu Anne, đôi má nàng hồng hồng và đôi mắt nàng long lanh sáng. Đây là lúc nàng hoàn toàn quên nàng là công chúa.

Sự vui vẻ, hồn nhiên và thân mật đã trở lại với đôi người trẻ tuổi. Không cần chàng phải hỏi, nàng bỗng nói nhiều về những kỷ niệm. Người ta bao bọc nàng trong tường thành bất khả xâm phạm quá kỹ nên nàng trở thành một thứ cô đơn. Khi còn thơ ấu, cô bé Anne không có bạn, cả bạn gái nàng cũng không có. Nàng chỉ có thể thân với những con vật không biết nói được người ta nuôi cạnh nàng.

— Khi An còn nhỏ, An có một con ngựa trắng thật xinh. An thương nó lắm, thương đến nỗi không muốn cuội nó hay bắt nó phải chạy, sợ nó mệt. Bộ lông nó trắng tuyền như cái áo choàng gọi là áo hồ cừu của bà nội An. An có một con mèo Xiêm. Thứ mèo Xiêm người ta gọi là .. chính .. chính gì đó. Mèo Xiêm chính quốc.

Hoàng Giang mỉm cười.

— Chính quốc hoặc là chính cống.

Nàng công chúa sốt sáng :

— Chính cống. Phải đấy, chính cống đúng hơn. Vì nó được đem từ xứ Xiêm La là quê hương của nó sang cho An. Con ngựa của An có bộ lông trắng tinh còn con mèo Xiêm của An có bộ lông đen tuyền, mịn và mượt như nhung. Hơn cả nhung nữa. An đặt tên cho nó là Chérie. Mỗi lần An đi

đâu về đến phòng riêng của An là nó nhảy lên lòng An, An chưa kịp ngồi có khi nó nhảy lên vai An. Anh có tin là nó biết nói chuyện không ? Nhưng nó chỉ nói riêng với An thôi. Nó tài lắm. Nó biết tự mở cửa đi tìm An. Cửa đóng kín thế nào nó cũng vào được chỗ An ngủ. Một mùa hè. An theo bà nội đi nghỉ hè xa không mang nó theo. Khi trở về An được người nhà báo cho biết nó đã chết. An buồn quá, khóc đến mấy ngày. Sau đó bà nội An ra lệnh không cho An nuôi mèo nữa, vì bà thấy An thương chúng quá.

Nàng công chúa hồn nhiên kể chuyện ấu thơ trong lúc chàng phóng viên nhà báo lại bị lương tâm dày vò. Chàng muốn bảo đừng kể nữa, vì chàng không có quyền được biết những kỷ niệm thơ mộng, dịu dàng và ngây thơ đó của nàng. Chàng sợ nếu được biết, rồi đây chàng sẽ dùng những chuyện đó làm đề phóng sự. Tức là chàng sẽ viết cả những thơ ấu của nàng thành phóng sự để đem bán lấy tiền.

Bữa ăn trôi qua thật nhanh. Khi bà chủ đích thân pha cà-phê và đem đến cho họ, đôi người trẻ tuổi vẫn tưởng như bữa ăn mới chỉ bắt đầu. Họ ngồi im để nghe chàng nhạc sĩ vừa ôm cây gitare vào tiệm ăn, vừa đàn vừa hát bản « O Sole Mio ».

— Bản nhạc « O Sole Mio » này — Hoàng Giang mơ màng nói qua khói thuốc lá với người thiếu nữ xuất hiện trong đời chàng như một nàng tiên và biến đi cũng như một nàng tiên, cùng với món Scampi Fritti là đặc điểm của La Mã. Mỗi lần nghe tiếng nhạc « O Sole Mio » nổi lên, dù bất cứ ở đâu, tôi sẽ nhớ lại La Mã.

An cũng mơ màng :

— An cũng vậy. Mai sau mỗi lần nhớ lại La Mã, An sẽ nhớ lại anh và đêm nay.

Hoàng Giang cố gắng đưa chàng thoát ra khỏi bầu không khí mơ màng mà chàng thấy là tối nguy hiểm đó. Chàng tỏ ra vội vàng :

— Đem có khuya, ngày có rạng. An đừng quên rằng An còn muốn tới nhà hàng khiêu vũ trên sông trước 12 giờ đêm nay. Chúng mình nên đi.

Bà chủ đưa tiễn họ ra tới cửa quán. Bà hôn lên hai má An và đôi nàng hứa hẹn sẽ bắt Hoàng Giang đưa nàng trở lại đây lần nữa. Hoàng Giang chỉ sợ bà ta nói ra mấy tiếng « ông nhà báo », nhưng rất may, các nghệ sĩ đủ mọi bộ môn lui tới quán ăn này quá đông, bà chủ không thể nhớ hết được nghề nghiệp của từng người. Với bà, tất cả mọi người như Hoàng Giang đều là « nghệ sĩ ».

An không thể hứa là sẽ trở lại, dù chỉ là hứa cho qua. Hoàng Giang phải long trọng hứa thay cho nàng, bà chủ quán mới buông cho họ ra đi.

Ra khỏi quán, hai người ngạc nhiên vì sự êm dịu của trời đêm La Mã. Cái êm dịu như nhung, như lụa của đêm trăng bao phủ lấy họ và hơn bao giờ hết, cho họ có cái cảm giác họ đang sống trong mơ.

Họ đi bộ bên nhau bên bờ sông. Bên kia sông, tòa lâu đài Saint Ange cổ kính in hình trên nền trời, mặt nước trắng như bạc và tiếng âm nhạc từ

du thuyền vắng đến từng bước chân họ. Ở đó có đèn sáng, có tiếng cu ời nói lẫn với tiếng nhạc rộn rã. Vô tình, họ bước mau hơn về phía phát ra tiếng nhạc.

Hoàng Giang mua hai giấy xuống du thuyền và chàng đưa tay cho An vịn để đi trên chiếc cầu gỗ hai bên giăng đèn xanh đỏ. Nước sông đêm gây gây lạnh và tiếng nhạc thật bình dân, thật tâm thương làm cho trái tim nàng công chúa đập mau hơn, rộn rã như reo vui trong lòng ngực nàng.

Vĩnh Xuân đã đứng chờ họ trên cửa vào du thuyền. Trong lúc Vĩnh Xuân sục xạo dành bàn cho ba người ngồi, An và Hoàng Giang đứng bên nhau trên boong tàu. Như say, nàng công chúa ngả nhẹ lưng mềm vào thanh sắt, nàng ngửa mặt lên trời nhìn trăng và nói như nói với một người đang ở trên mây nhìn xuống,

— Ông Hoàng Giang..

Tiếng gọi trang nghiêm đúng là âm thanh của một vị công chúa. Một sức mạnh huyền bí nào đó bỗng dừng đến làm cho chàng nhà báo cúi đầu thật thấp :

— Có tôi.

— Tôi trân trọng cảm ơn ông Hoàng Giang về công khó của ông trong chuyến du hành này. Nếu ông bằng lòng, tôi phong ông chức Du Hầu. Đó là chức dành riêng cho những vị có công hộ giá.

— Xin cảm ơn...

Chàng ngừng nhìn nàng để tìm hiểu : nàng nói đùa hay nói thật ? Tại sao đang tự xưng nàng lại trở thành công chúa với ngôn ngữ trang trọng này ? Đôi mắt nàng nhắm lại và khuôn mặt nàng vẫn ngửa lên trời trăng sáng làm cho mặt nàng có màu sắc như tượng ngọc. Nàng đang quên nàng là cô nữ sinh để trở lại là công chúa ? Có thể lắm. Làm sao người ta có thể quên con người thực mãi được.

— Ông đã thực hiện cho tôi tất cả những gì tôi mong ước khi tôi tới đây. Nàng công chúa nghiêm trang nói tiếp. Tôi muốn biết tại sao ?

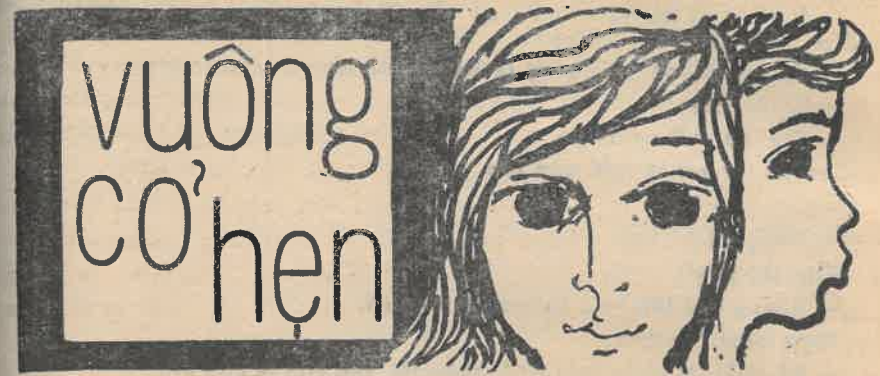
— Tôi cũng không biết tại sao, chàng đáp. Tôi chỉ thấy đó là một việc tự nhiên, như một bổn phận mà tôi phải làm.

Nàng quyết định :

— Tôi phong ông làm La Mã Du Bình Hầu...

Lần thứ hai khi Hoàng Giang nhìn lên mặt nàng, chàng bất giác rùng mình khi thấy đôi mắt nàng mở lớn và sáng long lanh. Lúc đó nàng đúng là một vị vương giả chân chính đầy đủ quyền uy. Những hình ảnh trong những cuốn phim lịch sử mà chàng trẻ tuổi đã coi thấp thoáng trả lại trong óc chàng những phim ảnh thơ mộng hóa sự giao thiệp giữa những chàng hiệp sĩ ngày xưa và những nàng công chúa, những nữ hoàng đa tình : chàng qui gối trước nàng và nàng cầm thanh bảo kiếm đặt lên vai chàng, tuyên dương công trạng và chức tước...

(Còn nữa)

truyện dài ĐINH TIẾN LUYỆN

Trực tới bên máy định mở lớn hết cỡ nhưng cái nút đã hết cỡ rồi, chàng bèn vác cái máy để ngay dưới chân hai người :

— Như thế mới được.

— Chú tiến bộ quá.

Tự xưng Trực đâm ra thú cái kiểu nói chuyện to này. Cứ tưởng tượng như đang nói chuyện ở một bờ biển nào đó, gió to, gió lớn như bão, hay mỗi người đang đứng cách xa nhau cả mấy chục thước, giữa giòng xe cộ, bên này đường và bên kia đường.

Kim và Trực cùng hét :

— Sáng nay Kim không đi chơi đâu sao ?

— Nào quá, muốn nằm nhà ngủ.

— Còn nhỏ không có quyền nói tới nằm

— Ai bảo Kim là còn nhỏ ?

— Chưa trưởng thành tức là còn... con nít.

— Ê, không được nói tui là con nít.

Kim gỡ mắt kính ra :

— Nhìn tui cho kỹ nha bạn.

Kim đưa đầu lưỡi lên môi trên, con bé có cái tật thế, mỉm cười với Trực và cái đầu không thôi lắc lư theo tiếng nhạc. Trực tiếp tục hét :

— Làm chi mà vẽ mặt trông gớm thế ?

— Hôm qua đi bal với tui bạn.

— Con nít không nên tô điểm kỹ thế, trông kệch cỡm già nua chịu không được.

Kim trừng mắt :

— Không được khinh tôi con nít mãi thế, có chuyện bây giờ.

Trực cười to :

— Đồng ý cô không còn là con nít nhưng cô cũng chưa phải là người lớn đâu, cô.

— Không là con nít không là người lớn chứ là « thứ » gì ?

— Choai choai.

— Tôi thù chữ nghĩa đó.

— Thế thì gọi là tuổi vừa lớn.

— ...

— Đồng ý ?

Kim lắc đầu :

— Không, tôi lớn từ... khuya rồi ông ơi.

Trực cũng lắc đầu :

— Kể phải tự nhận mình đã nhớn thì vẫn còn là con nít.

— Ông phải chấm dứt hai cái tiếng đó !

Làm một cử chỉ nhún vai, Trực chịu thua :

— Cũng được.

Kim vẫn chưa chịu :

— Không nói cũng được phải nói là dĩ nhiên.

— Khó quá.

Kim cười to, hét to hơn :

— Được lắm, ông « bỏ » lắm.

— Cám ơn cô.

Nghe tôi nói đây, Kim chồm tới, tay chân vươn dài ra, đừng làm ra cái vẻ... ông cụ, phi đời xuân xanh. Bạn phải quên cạo râu vài ba tháng nữa... Vài ba tháng quên cạo râu... Kim cười lớn, cô ta đưa những ngón tay cọ cọ vào đám râu lởm chồm lười cạo của Trực. Bạn phải quên cạo râu vài ba tháng nữa... Miệng con bé cười sát mặt Trực làm chàng đâm hoảng, tưởng như con bé có thể vít đầu chàng xuống và khiêu khích chàng, một cái hôn nóng bỏng chẳng hạn. Lúc ấy, bất chợt tiếng nhạc tuồng cao rồi rớt xuống im bặt. Chiếc cassette hết băng nằm yên, như một cơn bão huơ hấn đột nhiên dừng lại. Kim buông thõng tay ngó xuống. Trực nói :

— Hết băng rồi, tắt máy đi Kim.

Không còn môi cười nóng, không còn tiếng nói to như gào như hét vào tai nhau. Cái không khí nào động bị cắt đứt và Kim xoay người lại ngồi ngay ngắn trong ghế của mình, giọng mệt mỏi :

— Kể nó, tự động mà.

Ngồi im lặng một lát bỗng Kim như giật mình, cười lớn. Kim đứng dậy :

— Hồi nãy chú nói gì nhỉ ?

— Bao giờ ?

— Lúc mới tới đó.

— À, mục đích sáng nay tôi tới đây để báo cho Kim và Hương biết hai người sẽ nghỉ học ít bữa vì tôi bận công chuyện. lát nữa khi ba mẹ Kim về Kim nhớ thưa lại với các ngài vậy nhé.

— Chú cần thận quá.

— Nếu muốn học bù thì tính sau.

— Đẹp đi chú ơi, hai bọn này vừa vừa chứ.

Trực cười Kim cười. Kim kéo chiếc khăn lê dưới chân bước vào nhà :

— Chú đợi Kim nhé.

— Chú về bây giờ thôi.

Kim hét to :

— Không.

Kim xoay lưng bước vào được nửa sân chợt quay lại gỡ mắt kính ra ngó ngay vào Trực, nhìn tới chỉ kỹ vậy bạo, làm Trực hơi ngượng. Con bé « dữ » quá, Trực nghĩ, phải « lì » hơn kéo bị coi thường :

— Có chi lạ đâu, tôi vẫn thường tập tính tốt là ưa nhìn thẳng.

Kim quăng chiếc kính cho Trực bắt lấy :

— Sáng nay Kim bắt cóc chú.

Kim biến sau khung cửa để mình Trực ngồi lại ngoài ban công nắng sáng đã bắt đầu to. Chàng nghĩ, tự đứng ta lọt vào trong cái cổng sắt này và, bắt đầu rắc rối lắm rồi đó nha Trực. Trong đầu chàng là một mơ ý nghĩ mơ hồ, lằng đằng, mà chàng chưa thể hình dung ra được, như đôi mắt đẹp của Thiên Hương chẳng hạn, như tiếng nói tiếng cười của Thiên Kim chẳng hạn. Trực muốn xua đuổi một ý nghĩ nào đó mà chính chàng cũng không hiểu là mình đã nghĩ gì, đang nghĩ gì.

Tiếng gọi lớn của Kim làm chàng giật mình :

— Xuống đây với kim đi chú.

Trực nhìn xuống dưới vườn và Kim vẫy tay cười với chàng. Có lẽ con bé vừa chui từ phòng tắm ra, còn những hạt nước ướt trên mặt và đầu trên tóc. Kim đội bằng chiếc áo sơ mi cụt tay, trông hiền lành hơn ban nãy. Trực chạy xuống vườn và chàng để ý thấy những người giúp việc trong nhà nhìn chàng với con mắt không bình thường như mọi ngày chàng ngồi trong phòng học với Kim và Hương. Trực trả lại Kim chiếc kính. Buổi sáng đẹp thế này không có lý do nào lại ôm cặp kính tối om cho mắt, phi phạm thiên nhiên. Kim quăng chiếc kính vào đám cỏ ở ngay một gốc cây đại gần đây. Kim nhí nhảnh, Kim nhanh nhẹn, Kim nắm lấy cánh tay Trực và đi bên chàng một cách rất tự nhiên. Trực khẽ gỡ hai bàn tay Kim ra :

— Coi chừng mấy người là n ngó mình vậy kỳ lắm, Kim.

Kim càng nắm chắc cánh tay Trực :

— Kể họ chứ, họ mà lộn xộn Kim về mách ba mẹ ấy chứ.

Rõ ràng là Kim hãy còn nhỏ và hồn nhiên như còn nguyên vẹn là một đứa trẻ. Đi với Trực, bên Trực. Kim như một đứa em gái đi chơi, đùa nghịch với một ông anh trai chẳng hạn. Trực nói cái ý nghĩ ấy với Kim làm cho cô ta giãi dỗi buông tay Trực ra :

— Chú cứ coi Kim như là con nít hoài.

Trực đi sau Kim, qua đám ba gốc cây cảnh trong vườn, qua đám ba bước chân như có điều gì lạ lắm, thú vị. Kim ngồi xuống một gốc cây và Trực ngồi xuống một gốc cây đối diện. Kim có vẻ bực ra mặt. Bất chợt Kim to tiếng phồng vắn Trực :

— Xin lỗi ông, năm nay ông bao nhiêu tuổi mà ông coi bộ lên mặt dữ thế ?

— Chưa già lắm nhưng cũng đủ hơn cô cả gần chục tuổi.

Kim nhướng to mắt ngó Trục một cách kỹ càng :

— Hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, ông có mấy chục cô bồ hết thầy ?

— Chỉ mà dữ thế ?

— Thì ít ra ông cũng có vài cô.

Trục nhún vai, cười cười :

— Chưa bao giờ.

— Ông nói một câu đáng nghi ngờ.

Trục vẫn cười cười :

— Cô có quyền nghi ngờ.

— Ông quan niệm thế nào về tình yêu ?

— Nghe ghê gớm quá, đừng đùa.

— Tôi hỏi thật đúng đắn, ông quan niệm thế nào về tình yêu ?

— Yêu nhau là hai tâm hồn hướng về nhau.

— Tiêu thuyết quá xá.

Cuộc phỏng vấn xoay chiều.

Trục hỏi :

— Còn cô ?

— Yêu nhau là tự nhiên.

— Cô đã coi phim Roméo et Juliette ?

— Một lần năm ngoái và mới đây khi chiếu lại.

— Cô nghĩ thế nào về mối tình đó ?

— Tuyệt vời.

— Đó là một thứ tình thâm, đáng thương hại hơn là đáng ca tụng.

— Yêu nhau chết cho nhau như thế là nhất, là tuyệt vời chứ.

— Đồng ý. Nhưng cô quan niệm thế nào về tình yêu khi còn tuổi học trò ?

Lưỡng lự một chút, Kim trả lời :

— Tôi đã nói tình yêu là tự nhiên mà.

— Đó cũng là một quan niệm, đáng nhẽ không có vấn đề tình yêu ở tuổi học trò...

— Tôi tưởng điều đó có thực chứ ?

— Cứ kể như là có thực đi, nhưng tôi cho rằng chuyện yêu đương ở tuổi học trò chỉ để mà .. chơi chơi, đừng yêu nhau thật và cũng đừng bao giờ tưởng là đã yêu nhau thật, cho đến khi nào đã trưởng thành.

— Tại sao ông lại có ý nghĩ đó ?

— Yêu nhau ở tuổi học trò chỉ là để cho... thơ thơ sách vở. Yêu nhau qua mặt cha mẹ kể như là một lầm lỗi to.

Kim ra vẻ thất vọng :

— Ông cô lỗ sĩ quá.

— Có thể.

Trục tiếp tục cuộc đối thoại giữa hai người ở hai gốc cây đối diện bằng một giọng chậm rãi, vững chắc :

— Có thể tôi đã lầm lẫn nữa là đằng khác. Tình Roméo và Juliette là một cuộc tình thâm cổ điển, cho thấy cô cậu mới lớn yêu nhau qua mặt cha mẹ là một sự đại đột, đáng thương hại. Những mối tình học trò chỉ là những mối tình... hạng nhẹ của một thời trong đời. Có thể chỉ là kỷ niệm.

Trục nói với Kim thế và chàng có một chút gì gọi là tự mãn với quan niệm của mình, đồng thời chàng lại nhận ra cả tiếng cười reo to trong ý nghĩ bỗng dưng sao ta lại đóng vai một gã già đời thế. Mới hôm qua hôm kia đây thôi, ta còn ngó ngó ngẩn ngẩn chuyện đó. Mới hôm qua hôm kia đây thôi, ta còn là chú học trò khờ khạo theo sau tán tỉnh những đứa con gái tan học cùng đường. Dăm bảy năm sau ta ngồi đây, ta đâu có ngờ, dưới một gốc cây trong vườn, ngồi nói chuyện với một cô gái bằng tuổi ta chín mười năm trước và giảng giải cho nàng hiểu chuyện yêu đương ở tuổi học trò chỉ để mà vui mà mơ mộng. Chuyện mà bây giờ chính ta cũng còn cảm thấy mù mờ rắc rối, chính ta cũng còn nghi ngờ về phần ta, và đôi lần chính ta cũng chẳng hiểu gì.

Kim ra vẻ nghĩ ngợi nhưng đúng ra cô ta chẳng nghĩ ngợi gì cả. Kim vụt đứng dậy, bỏ cuộc phỏng vấn, bỏ gốc cây của mình, đến ngồi bên Trục rất tự nhiên. Cái tự nhiên của Kim có làm Trục bối rối nhưng chàng lấy lại được bình tĩnh ngay. Chàng rút thuốc ra hút và làm bộ hỏi chuyện Kim :

— Năm nay Kim bao nhiêu tuổi ?

— Gần mười bảy.

— Một cái tuổi dễ thương nhất.

— Dễ thương chi cơ, chú ?

— Ở tuổi Kim mọi chuyện đều mới bắt đầu.

— Kim không hiểu chữ bắt đầu của chú ?

Trục thả một vòng khói thuốc bay thấp xuống đám cỏ :

— Như bắt đầu đẹp ra chẳng hạn.

(còn tiếp)

Đã phát hành số ra mắt :

M Â Y H Ò N G

Tuần báo của tuổi học trò

tuổi ngọc

và bạn ngọc

● TRẦN BÍCH LIÊN (Biên Hòa): Tại cháu cọt con thỏ sau lưng khi bước vào tòa soạn lẽ ra cháu phải nói huyền thuyên...Nhưng thôi. Hẹn cháu lần sau chú sẽ ra tận đầu đường rước cháu vào, cười hoài cho cháu bớt sợ.

● NGUYỄN HỒNG GIANG (Ban mê thuật): Ngày xưa 17 tuổi chưa đi lính, bây giờ 17 tuổi đi lính, dĩ nhiên phải khác. Làm sao không bị chi phối bởi hoàn cảnh đó được. Anh đã bỏ làm báo ấy lâu rồi. Và chắc cũng không thích thú nếu tiếp tục lại như vậy. Việc ấy Phạm Đình Thống lo. Đề anh nhắc lại Thống xem.

● HUYỀN HÀ (Đà Nẵng): Báo cũ phải bán ký lô để có tiền trả tiền nhà in, để dành lại làm gì? Cũng muốn giữ kỷ niệm nhưng...đành phải như thế cháu ạ. Những số báo cháu thiếu ở trong hai bộ Tuổi Ngọc I và II. Cháu biên thư hỏi Phạm Đình Thống. Những người viết T.N ngày xưa bây giờ đã lớn. Họ xa T.N rồi và ở một đời khác.

● LINH DẠ UYÊN (Đà Nẵng): việc trả lời tập thể chủ nhiệm Duyên Anh đã xin lỗi rồi. Em giận dai thật. Bây giờ trả lời... không tập thể, mong sẽ hòa. Bài em nhận đủ. Em chú ý lại một chút với « tinh thần » của Tuổi Ngọc chắc sẽ dễ chọn đăng hơn. Em hiểu ý?

● DẤU ÁI (Đà Nẵng): Thường không thể trả lời hết được những câu hỏi trong thư của bạn Ngọc, thí dụ như thư của cháu, vì phải trả lời vắn tắt việc xem thơ cháu rồi cho liết ý kiến được hay không cái đó... khó quá. Khi nào đăng là biết được, không đăng là biết...không được. Tam chấp nhận như vậy cháu nhé.

● THÀNH XUÂN (Sài Gòn): Gọi như thế là phải rồi. « Nhà báo » có gì ghê gớm đâu mà em phải « mạ kền » kỹ thế. Nhưng báo tin mừng cho em: Anh không phải là nhà báo hoặc được đời tặng cho tước hiệu đó. Bài em sẽ đọc.

● TRẦN HUIỀN AN (Tuy Hòa): Truyện dài quá làm sao đăng đây? Anh viết ngắn ngắn thì dễ đăng hơn.

● PHIÊU VŨ (?): Chắc cô mới thi xong nên rảnh rỗi thế. Rảnh rỗi đến nản được cơ à? Tôi nghĩ, mỗi lúc nào đó ở mình đều có một khung cửa, tìm được cái then là mở tung ra được ngay. Không ai có quyền nói là mình mất tin tưởng được cả bởi vì tôi vẫn nghĩ không có trường hợp nào gọi là tuyệt vọng. Chúc cô vui vẻ trở lại (ĐTL)

● T. PH. MAI (Cần Thơ): Thịnh thoảng TN sẽ «ca» một lần cho nó... thân mật. Đúng thế, TNKCQ đã in xong và đang vô bì, hy vọng tuần tới «nàng» có thể bay tới được Cần Thơ.

● THÚY MAI (Gò Vấp): Mục đó đã xuất hiện từ số 57. Thư của bạn có những lời lẽ quá nặng nề. Xã hội chúng ta đang sống đã làm bạn ngờ vực tất cả chẳng? Mong bạn xét lại ý nghĩ không mấy chính xác của bạn.

● LÝ N. TÂM (?): Việc tòa soạn rất bẽ bộn mà nhân viên không có nhiều. Đôi khi, có những bạn đọc như bạn hỏi những câu mà tòa soạn phải cắt cồng đi hỏi người khác là chuyện khó khăn cho tòa soạn. Thí dụ câu hỏi về giấy tờ nhập học. Bạn trách T.N. nhưng lại quên tự hỏi mình xem liệu T.N. có thể thỏa mãn nỗi mình không. Còn bạn kết tội T.N. « Tự kiêu thái quá » thì T.N. xin thưa rằng T.N. từng bị bạn ngọc lên án là quá nhún nhường. T.N. xét không thể chiều lòng hết bạn ngọc, nhất là bạn ngọc khó tính như bạn thích thỏa mãn những gì T.N. khó lòng làm nổi ngoài phạm vi bài vở và tờ báo nhỏ bé của mình T.N. sẽ cố gắng học tập. Cảm ơn bạn đã dạy dỗ

● PHẠM KHÁNH VŨ (Ban Mê Thuật): Khi vào việc mới thấy cái gì cũng khó và ta thường dễ chán nản vì những cái khó nhỏ mọn, chấp chừng nói thế chắc Vũ hiểu rồi. Về Sài Gòn cứ ghé tòa soạn chơi. Tự giới thiệu, đâu có gì... mắc cỡ. Số ấy sẽ tặng. Hãy cho cái địa chỉ chắc chắn để gửi bảo đảm.

● HUY MINH (Phan Thiết): Hãy chịu khó theo dõi loạt bài *Làm văn nghệ* sẽ gặp nhiều điều đáng « suy nghĩ » của các nhà văn. Cần nhất phải kiên tâm. Chúc may mắn trong kỳ thi sắp tới.

● LINH TRẦN (Cái Răng): Cảm ơn bức thư thăm hỏi của cháu.

● NGUYỄN TRẦN LÊ (Nguyễn Bá Tông): Còn. Cháu ghé tòa soạn sẽ tặng cháu số báo đó. Không đúng đâu. Mà đúng hay không tưởng có gì đáng thắc mắc?

● VI THỤY (Phan Thiết): Tại sao cứ ngại ngại khi định gửi bài? Vào Sài Gòn ghé tòa soạn sẽ được Kiến Vàng long trọng tiếp đón.

● NG.T.BÍCH HOA (?): Cảm ơn cháu đã « không viết thư cho ai siêng bằng cho T.N » Thư của cháu lần này đã không bị lạc. Ngọc thân ái tái xuất giang hồ rồi. Số báo này, là số đặc biệt mùa thi, Ngọc phải tạm lánh mặt. Chúc cháu có mùa hạ tuyệt vời.

● NHAN VI (Tuy Hòa): Anh rất ghét hình thức, vậy em đừng chú trọng cách xưng hô, em nhé! Bây giờ chắc Phượng vĩ đã bầy bán ở ngoài đó rồi Tại sao lại coi chuyện chơi Album nhạc trẻ là vong bản? Văn chương và âm nhạc không có biên giới.

● LA MỘNG ANH và PRINCESS OIE NOIRE (S.G): Ghé tòa soạn, vào buổi sáng, nhận mấy số báo thiếu tiện hơn.

● THANH CHÂU (SG): Châu không ghi họ tên đầy đủ thì làm sao gửi bảo đảm. Châu ghé T.S vào buổi sáng nhận 2 số báo đó.

● PHẠM THỊ ANH NGA (Huế): Xin lỗi cháu về sự chậm trễ trả lời này vì một lý do ngoài ý muốn là tìm số báo cháu thiếu. Rất tiếc số 1 đã hết từ lâu.

● THU NGUYỆT (Phổ Mai): Bỏ tí thì giờ quý báu ghé tòa soạn để nhận 3 trong 5 số báo thiếu tiện hơn, cô tú nhé. Thông cảm tòa soạn rất ít người và ít thì giờ.

● THỰC ANH (Đà Nẵng): Thư em gửi cho TKT đã nhận được. Nhưng

Thơ Hồng đã hết. Sẽ hoàn tem lại cho em. Thư sau cũng đã nhận được. Sẽ gửi bộ I và V. Chờ nhé.

● TRƯƠNG ĐỨC SINH (TB) : Đợi báo cũ trả về đủ sẽ gửi cho Sinh 3 số báo ấy.

● LONG (?) : Những số Long hỏi đã hết từ lâu. Vậy là gần nguyên cả bộ I rồi. Long gửi cái địa chỉ để hoàn lại Long số tem. Thư Long dán dính vào bì nên khi xé ra bị rách mất địa chỉ.

● THU PHƯƠNG (Chương Thiện) : không thể bỏ tiền vào bì thư được. Tới bưu điện mua mandat và hỏi họ cách gửi rõ ràng hơn. Chú D.A. cảm ơn lời chúc của cháu.

● HIỀN THY HỌA MY (Huế) : Tuổi Ngọc đã ra Huế thăm Họa My rồi đó. Những số Hiền hỏi phải đợi ít lâu báo trả về đã nhé. Gửi bưu phiếu 350 đồng. Cảm ơn lời chúc của Hiền. Tuổi Ngọc sẽ sống hoài và sẽ cải tiến hoài hoài.

● SR. MARIE ANGE. (Nha Trang) : Như đã loan báo trong những số trước. Rất tiếc vì tòa soạn thiếu người nên không thể nhận báo tháng. Và cũng sợ gửi báo đến nơi sẽ mất thời gian tính. Cảm ơn lời chúc dành cho Tuổi Ngọc.

● NGUYỄN PHƯỢNG (Thủ Đức) : Những số cháu hỏi tòa soạn đã hết từ lâu. 5 số đó cháu phải mua bộ II vậy. Thư trước chắc không đến tay D.A. chứ nếu đến thì đã trả lời cho cháu rồi. D.A. nghĩ viết truyện dài đề « bao thầu » công việc trả lời thư bạn ngọc mà bỏ sót thư cháu sao được !

● HUY TÂM (Q. N.) : Phượng Vĩ và T.N bộ II đã trả về vì « không có người đến nhận ». Thời để khi nào cháu về

chắc ở Qui Nhơn thì biên thư cho chú để gửi lại ra cháu. Những số cháu thiếu nhiều quá làm sao còn ở tòa soạn. cháu đọc « bố cáo » trong số 57 thì rõ. Cảm ơn lời chúc của cháu.

● ĐẶNG THỊ ĐÀ LẠT : Đã về Sài Gòn chưa. Thi kết quả thế nào. Nhớ ghé tòa soạn nhé, vào buổi sáng. Vẫn nhớ Tháp Đường chứ, quên sao được.

● NGUYỄN THỊ VUI (Tây Ninh) : Có nhận được thư bảo đảm, nhưng Thơ Hồng đã hết ở tòa soạn. Sẽ mua hộ và gửi lên Vui sau. Chờ nhé. Nhớ chứ quên sao được. Muốn làm quen Mừng Mán, cứ viết thư về tòa soạn sẽ chuyển đến cho. Cảm ơn lời khen và lời chúc của em.

● HOÀNG CỔ TIÊN (Đà Nẵng) : Có nhận đủ cả các bài viết của Cổ Tiên. Nhớ viết một mặt giấy và viết kỹ hơn. Chuyện bút nhóm chứ không có ý kiến gì cả. Cầu chúc sức khỏe Cổ Tiên sẽ khá hơn. Đạo này chú bạn quá không thể gửi các sách ấy được. Mong Cổ Tiên thông cảm, nhé.

tuổi ngọc

In tại nhà in

NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG

38, Phạm Ngũ Lão — Sài Gòn

giá bán

Một số 60đ.
Ba tháng 720đ.
Một năm 2880đ.

TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI
270, Đề Thám — Sài Gòn

● THÙY TRYNH (Đà Nẵng) TN vẫn đợi, đừng bảo như thế là « ba hoa » chứ. Cảm ơn nhiều lời chúc của Trynh.

● TRỊNH NGUYỄN (Đà Nẵng) : Đã nhận được tất cả những gì bạn gửi tới TN. Viết là một trò chơi, thú lắm, nếu bạn thích. Như thế ta chẳng cần đợi dứt khoát ở một thời. Nếu là « nghề » thì lại là một chuyện khác. Chắc bạn đã có kết quả thi rồi báo tin để cho mừng với chứ.

● HÀ MIÊN THỰC : Cảm ơn Thực rất nhiều về nhận xét những chữ nghĩa của tôi đang viết. Thực sự tôi có một ý muốn khác khác một tí và tôi cảm thấy chưa yên chí. Hẹn Thực ở phần sau của truyện, may ra có một chút gì vừa lòng chăng. Sách đã in xong, Xin liên lạc với nhà xuất bản để có ấn bản đặc biệt. (ĐTL)

● NGUYỄN THỊ THU (Saigon) : Chẳng có gì gọi là « phi thường » lắm, thưa cô. Công việc của chúng tôi còn nhỏ mọn quá, giản dị quá. Cô hỏi tuổi người còn mơ mộng được đến bao giờ à ? Người ta còn mơ mộng cho tới hết đời đó cô ạ, nếu người ta thích. Có khác chăng là cái mơ mộng ở mỗi thời mỗi đời.

● NGUYỄN MẠNH SƠN (Saigon) : Muốn trả lời ngay tất cả những thư nhận được nhưng không cách gì hơn là T.N bắt đọc giả đợi. Cháu biết rõ điều đó mà. Bài thơ của cháu còn đang xếp hàng để đợi đọc tới lượt.

● MAI (Saigon) : Thích viết cứ viết, viết nhiều ngòi viết sẽ bén và em sẽ trở thành nhà văn lúc nào mà không biết đó ! T.N chờ những bài của em.

● HUỲNH PHƯƠNG (Saigon) : chú không rành gì về tem thư nên khó

lòng mà mách giúp cháu. Có vài ba địa chỉ như « Tập San Bru Hoa » hay Joseph (ở hành lang Eden), Milador (ở đường Nguyễn Huệ) cháu thử liên lạc với họ. Chú nghĩ bộ Sưu Tập Tem của cháu sẽ quý hóa lắm nếu được bán để làm một cử chỉ đẹp như ý cháu.

TRI ĐĂNG THƯỢNG (Tân châu) : Các bài nhận được đều có ghi ở sau mỗi số báo, không thể nào sót được nếu bài cháu đã được ngài B.Đ. ẵm tới tòa soạn. Phải rồi, T.N sẽ đi taxi hay xích lô hoặc xe lam chứ không thèm chống gậy nữa, hách xì xằng mà.

● VŨ HẠ (Vĩnh Long) : làm báo trong lớp cháu thấy mệt mà vui hử. Đó là báo làm để...vui. Chứ làm báo mà ôm được một chủ trương cho cả nước đọc thì vất vả lắm cháu ạ. Say mê là một chuyện còn... báo cũ trả về là một chuyện khác.

● TRẦN LỆ HOA (Cần Thơ) : Hiện giờ T.N đã đóng tới Bộ V, mỗi bộ 10 cuốn. Cháu muốn có thì mua Bưu Phiếu (giá mỗi bộ đã loan báo) để tên ông Phạm Đình Thống và gửi về tòa soạn, một tháng sau báo sẽ được gửi bảo đảm tới tận nhà.

một lời cáo lỗi

Có nhiều Bạn Ngọc đã tới tòa soạn để hỏi mua TN đóng bộ mà phải về không. TN thành thật cáo lỗi. Hiện giờ tại tòa soạn đã có sẵn từ Bộ I tới Bộ V, nếu bạn nào muốn có, xin liên lạc trực tiếp với tòa soạn, vì TN đóng bộ không gửi bán ở các tiệm sách.

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

văn

Tô Hiệp, Hải Bình, Văn La, Hồ Cao Cẩm Tú, Hải Châu, Chim Việt, Đỗ Nguyễn Quân, Trần Thu Nguyễn, Trần Thị Trâm Hương, Thanh Hằng, Cúc Huỳnh, Huyền Hoa Tử, Thiên Thu Huỳnh Tấn Ngào, P. A. Hát Trên Cao, Hải Như, Quỳnh Thạch, Nguyễn Nguyên, Đặng Đức Chính, Trần Thị Trâm Hương, Lam Du, Lê Thị Sương Ngọc, Giang Luân, Diễm Ý, Trần Nguyễn Khang Anh, Dã Lai Sương, My, Hoàng Nga, Chim Di, Thảo Mini, PNTH, Trà Hoàng, Phượng Trắng, Thùy Trinh, Mưa Hà Nội, Như Hạ, Trần Bình Lành, T.V.T. Linh Không Giao, Phạm Nguyễn Thương Hạ, Trương Thanh Châu, Pensée, Đông Xám, Nguyễn Anh, Hoài Đông, Vũ Mi, Phạm Nguyên, Mất Nâu Sao Hồng, Hoàng Văn Tuy Hòa, Như Ngày Xưa, Tê Hát, Đông, Ái Bắc, Phương Thủy, Lưu Lan, Zoulous, Thương Long, Quỳnh Trâm, V.T., Trần Ái Vũ, Lam Du.

thơ

Hoàng Tâm, Nguyễn Đình Hiếu, Lê Thụy Vi, Bùi Văn Bé Mười, Cao Văn, Cúc Huỳnh, Vũ Hoàng Lâm, Nguyễn Thị Diên Phượng, Đỗ Khắc Thành, N.T.T. An, Đặng Đức Chính, Hoàng Thị, Phan Long Thịnh, Cát Tường, Nhã Hoài, Phi Sơn, Trần Thị Phố Hạ, Tống Giao Tiên, Nguyễn Miên Thương, Lam Du, Hoàng Nhi, Lê Công Dân, Hà Thương, Trần Nguyễn Khang Anh, Giang Thanh Bình, Phạm Nguyễn Linh Cường, Bùi Thy Thu Hà, Nguyễn Thái Trung, Tháng Giêng, Tường Ngọc, PNTH, Tiêu Nghê Kha, Nguyễn Hoài Bắc, Phượng Trắng, Huệ Trắng, Thùy Trinh, Duy Lan, Lê Phương Khanh, Nguyễn Đình Phú, Bùi Uyển Hương, Vũ Hạ, Võ Hữu Trung, Đông Xám, Hoài Đông, Lê Xuân Thanh Đạm, Nguyễn Thương Hoài, Hoàng Văn Tuy Hòa, Thy Hoài Nhân, Vũ Văn Nhâm, Khuê Vu, Diệp Bá Lau, Như Ngày Xưa, Trần Bá Luật, Thu Lệ, Trần Văn Thông, Việt Tuấn, Bùi Diễm Thạch, Võ Duy Chung, Việt Tường, Diễm Ý, Nguyễn Trâm Uyên, Nhã Hoài, Nguyễn Tường Thủy Khanh, Pensée, Hà Trọng Quân, Trần Thanh Thoại, Tống Giao Tiên, Du Chương, Thu Giang, Hạ Phiêu, Thiệp Di, Huỳnh Thị Trâm, Nguyễn Thị Phương Phi, Mộng Từ Khuya, Nguyễn Vy, Trần Anh, Mai Việt, Phạm Nguyễn, Nhật Bắc, Hà Miên Thực, Tạ Văn Sĩ, Hoa Vông Vàng, Trịnh Nguyễn Nhan Vi, Nguyễn Phước Hải, Phượng Trắng, Nguyễn Hiền, Biền nhớ, Miên Di, Nguyễn Phi Khanh, Duy Lan, Thương Hoàng, Phan Kiều, Nguyễn Phương Trang, Đỗ Hoa Hoàng, Diên Vĩ, Hạ Quỳnh, Hoàng Thủy Khanh, Phạm Ngọc Sao Biền, Thùy Dương, Về Tê Hát, Đình Hoàng, Hy Uyên, Nhã Uyên, Trần Đình Thành, NGTH, Âu Tuyết Vân.